Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½, πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος | *Ἐν Ἀθήναις, 13 Αὐγούστου 1927* | *Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 37*

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Πραγματικῶς, σ' ἕνα μπαλκόνι ἔπαιζαν δυὸ παιδιά. Οἱ φίλοι μας ἀνέβηκαν, μαζὶ μὲ τὴν Εὐλαλία, μιὰ σκάλα παλιὰ καὶ σκοτεινή.

— Τόκ! Τόκ! Νὰ μποῦμε, κυρὰ-Γιάννενα;

—Ἐμπᾶτε!

Ἡ πλύστρα μετροῦσε ἀσπρόρρουχα καὶ σταμάτησε ξαφνισμένη καθὼς εἶδε ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμο, νὰ μπαίνει στὸ σπιτικό της. Μὰ ἡ Εὐλαλία τῆς ἔδωσε τὶς ἐξηγήσεις ποὺ χρειαζόνταν:

— Κυρὰ-Γιάννενα, οἱ κύριοι ἀπὸ δῶ ἤθελαν ἕνα γαλάζιο βῶλο, ποὺ ἔδωσε τὸ πρωΐ ἡ μικρή μου, ἡ Μαρία, στὰ παιδιά. Ξέρεις, τὸ παλιοκόριτσο τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ μαγαζιοῦ κι' ἡ κυρία τώρα εἶναι ἄνω-κάτω.

Ἡ κυρὰ-Γιάννενα δὲ μποροῦσε νὰ μπεῖ εὔκολα στὸ νόημα.

— Δὲν ξέρω, εἶπε, αὐτὰ ἔχουν ἕνα σωρὸ βώλους καὶ μὲ ξεκουφαίνουν ὅλη μέρα. Νά τα, ἐκεῖ εἶναι, στὸ μπαλκόνι. Τᾶβγαλα ἔξω, γιὰ νὰ βρῶ τὴν ἡσύχία μου, νὰ μετρήσω τὰ ρούχα... Μὰ τώρα, βλέπετε, μὲ τὴν κουδέντα ἔχασα τὸ λογαριασμό.

Ὅλοι γύρισαν κατὰ τὸ μπαλκόνι.

Δυὸ παιδάκια πέντε ὡς ἕξη χρόνων εἶχαν σκύψει ἀπὸ τὰ κάγγελα τοῦ μπαλκονιοῦ καὶ φαινόνταν σὰ νὰ ψάρευαν στὸ δρόμο μ' ἕνα σπάγγο, ποὺ στὴν ἄκρη του ἦταν δεμένο ἕνα παλιὸ κουτὶ ἀπὸ σοκολάτες.

Ἡ κυρὰ-Εὐλαλία ἔσκυψε καὶ κοίταξε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι κι' εὐθὺς εἶπε:

— Νά το τὸ κουτὶ τῆς Μαρίας. Ἐκεῖ μέσα εἶναι κι' ὁ γαλάζιος βῶλος.

Τότε ὁ Πούμ-Πούμ, χωρὶς νὰ χάσει καιρό, πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν παιδιῶν τὴν ἄκρη τοῦ σπάγγου κι' ἄρχισε νὰ τραβᾶ γιὰ ν' ἀνεβαίνει ἀπάνω τὸ κουτὶ μὲ τὸ πολύτιμο περιεχόμενό του. Μὰ ξαφνικὰ αἰσθάνθηκε ἀντίσταση καὶ τράβηξε ἀπάνω μοναχὰ ἕνα κομμάτι τοῦ κομμένου σπάγγου.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκαν δυὸ κραγὲς κι' ὅλοι εἶδαν κατάπληκτοι τὸ Μοκοκό, νὰ διασκελίζει τὰ κάγγελα τοῦ μπαλκονιοῦ καὶ νὰ πηδᾶ μὲς στὸ κενό!

— Τί λέτε γι' αὐτό, βαρῶνε;» (Σελ. 806, στ. β'.)

Τί εἶχε συμβεῖ;

Ὁ Ἡρακλῆς, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τὸ ἀνέβασμα τοῦ κουτιοῦ, διηγήθηκε στοὺς φίλους του ὅ,τι εἶδε: Καθὼς ἀνέβαινε τὸ κουτί, ἕνα αὐτοκίνητο, ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοιράζουν τὰ εἴδη τῶν καταστημάτων στὰ σπίτια τῶν πελατῶν, πέρασε ἀπὸ κάτω μὲ μεγάλη ταχύτητα κι' ἡ ἄκρη τοῦ σπάγγου μὲ τὸ κουτὶ μπλέχτηκε στὰ κάγγελα τῆς σκεπῆς τοῦ αὐτοκινήτου. Ὁ σπάγγος τεντώθηκε κι' ἔσπασε, ἐνῶ τὸ κουτὶ ἔμεινε ἀπάνω στὴ σκεπὴ τοῦ αὐτοκινήτου, ἀνάμεσα στὰ δέματα μὲ τὰ ἐμπορεύματα.

Ὁ Μοκοκὸ εἶδε ἀμέσως τὸν κίνδυνο. Μὲ ἀπίστευτη τόλμη καὶ ταχύτητα, ἐπωφελήθηκε ἀπὸ ἕνα στιγμιαῖο σταμάτημα τοῦ αὐτοκινήτου, πήδησε κι' ἔπεσε στὴ σκεπή, ἀπάνω στὰ μαλακὰ δέματα μὲ τὰ ἐμπορεύματα.

Κι' ἔτρεχε τώρα σφίγγοντας στὰ χέρια του τὸ κουτὶ μὲ τὸ διαμάντι. Τώρα πιὰ ἦταν δικό του! Χάρις στὴν τόλμη τοῦ μικροῦ πρίγκιπα, εἶχαν σωθεῖ.

Οἱ φίλοι μας δὲν κάθησαν βέβαια νὰ χασομερήσουν στὸ σπίτι τῆς πλύστρας. Ἔδωσαν μερικὰ φράγκα στὴν κυρὰ-Εὐλαλία καὶ στὴν κυρὰ-Γιάννενα κι' ἔφυγαν. Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἦταν ἕτοιμοι νὰ μποῦν στ' αὐτοκίνητο, ὁ Αὔγουστος γύρισε πίσω.

— Κυρὰ Εὐλαλία, εἶπε, πάρε αὐτὰ τὰ διακόσια φράγκα καὶ δόσ'τα ἀπὸ μέρους μας στὴν κυρά σου. Ἀγοράζουμε αὐτὸν τὸν πράσινο βῶλο, ὅσο τὸν ἀγόρασε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ Στριμμένο. Καὶ πές της νὰ μὴ ζητήσει παραπάνω, γιατὶ θάχει νὰ κάμει μὲ τὴν ἀστυνομία...

Καὶ χωρὶς νὰ πολυπροσέξει τὴν κατάπληξη τῆς ὑπηρέτριας, πήδησε στ' αὐτοκίνητο.

— Σωφέρ, ὁλοταχῶς! πρόσταξε. Κάποιον θέλουμε νὰ προφτάσουμε.

Τ' ἀμάξι ὁρμησε σὰν ἀστραπή, ἐνῶ οἱ δυὸ γυναῖκες τοῦ λαοῦ κοίταζαν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, χωρὶς νὰ μποροῦν ἀκόμη νὰ νοιώσουν τί σήμαιναν ὅλα αὐτά.

Κάμποσα λεπτὰ τῆς ὥρας ἔτρεχαν χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ διακρίνουν πουθενὰ τὸ φορτηγὸ αὐτοκίνητο μὲ τὸ Μοκοκό. Τέλος στὴν ἄκρη τῆς ὁδοῦ Λεβαλουᾶ, πλάϊ στὸ ρεῦμα τοῦ Σηκουάνα, τὸ εἶδαν.

—Ὤ, γιὰ ἰδέστε, ἔκαμε ἀνήσυχα ὁ

Ἡρακλῆς, αὐτὸ τ' αὐτοκίνητο πάει σὰ μεθυσμένο.

Ὁ Πούμ-Πούμ κι' ὁ Αὔγουστος πρόβαλαν τὰ κεφάλια τους κι' εἶδαν ἕνα τρομακτικὸ θέαμα.

Τὸ μεγάλο ἐκεῖνο φορτηγὸ αὐτοκίνητο πήγαινε σὰν νὰ τρίκλιζε ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ δρόμου στὴν ἄλλη, κάνοντας ἕνα περίεργο ζιγ-ζάγ, χωρὶς ὡστόσο νὰ λιγοστέψει τὴν ταχύτητά του. Ἀπάνω στὴ σκεπὴ φαινόταν ὁ καϊμένος ὁ Μοκοκό, ποὺ γαντζωνόταν στὰ

«Εἶδαν τὸ Μοκοκὸ νὰ διασκελίζει τὰ κάγγελα τοῦ μπαλκονιοῦ . . .»
(Σελ. 325, στ. β'.)

κάγγελα γιὰ νὰ μὴν τιναχτεῖ κάτω.

—Σταματῆστε τον! Σταματῆστε τον! φώναξε ὁ Αὔγουστος μ' ἀπελπισία. Ὁ σωφὲρ εἶναι μεθυσμένος!

Οἱ διαβάτες σταματοῦσαν καὶ κοίταζαν τὸ μεθυσμένο αὐτὸ αὐτοκίνητο, ποὺ δυστυχῶς ἐξακολουθοῦσε τὸν τρελλὸ δρόμο του πρὸς τὸ Σηκουάνα.

—Ἀδύνατο νὰ τὸ φτάσουμε, εἶπε ὁ σωφὲρ στὸν Αὔγουστο. Τρέχει πάρα πολύ.

Ὡστόσο ἡ ἀπόσταση ἀνάμεσα στὰ δυὸ αὐτοκίνητα λιγόστευε. Ὁ Μοκοκὸ γνώρισε τοὺς φίλους του καὶ τοὺς ἔκαμε νοήματα μὲ τὰ χέρια του, γιὰ νὰ τοὺς δείξει ὅτι κινδύνευε.

Μὰ ἦταν πολὺ ἀργά! Ἕνα τρομερὸ τρίξιμο ἀκούστηκε: τὸ αὐτοκίνητο εἶχε χτυπήσει ἀπάνω στὸ ξύλινο παραπέτο, ποὺ ἔφραζε τὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα καὶ τὄχε γκρεμίσει. Οἱ ρόδες του γύρισαν δυὸ-τρεῖς φορὲς ἀκόμη κι' εὐθὺς ἔπεσε μὲ ὁρμὴ στὰ νερά.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα, τὸ ταξὶ τῶν παλιάτσων σταμάτησε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ὅπου εἶχαν μαζευτεῖ καὶ πολλοὶ περίεργοι.

Τ' αὐτοκίνητο βυθιζόταν ἀργὰ-ἀργὰ στὸ νερό, ποὺ φαινόταν σὰν νὰ ἔβραζε ἀπὸ τὴν κίνηση τοῦ μοτὲρ ποὺ λειτουργοῦσε ἀκόμα. Μὰ ἕνα σγουρόμαλλο κεφάλι φάνηκε πάνω στὰ νερά. Ὁ Μοκοκὸ κολυμπιοῦσε μιὰ χαρὰ καὶ ζύγωνε γρήγορα στὴν ὄχθη.

Οἱ φίλοι του τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ ἀγωνία. Μήπως εἶχε χτυπήσει, μήπως ἦταν πληγωμένος;

—Ὄχι, ἐγὼ ξέρω κολυμπῶ! εἶπε τ' ἀραπάκι.

Καὶ δείχνοντας θριαμβευτικὰ τὸ κουτὶ τῆς σοκολάτας, πρόσθεσε:

— Νὰ τ' πράσινο διαμάντι!

Οἱ λέξεις αὐτὲς ἦταν ἡ καλύτερη παρηγοριά.

Ὁ Μοκοκὸ δὲν εἶχε πάθει τίποτα.

Τὸ διαμάντι τὸ εἶχαν στὰ χέρια τους.

Τί ἄλλο ἤθελαν;

Μὰ ὁ Αὔγουστος δὲν ἔκρινε φρόνιμο νὰ πεῖ τίποτα μπροστὰ στὸν κόσμο, ποὺ εἶχε μαζευτεῖ.

Πῆρε τὸν μικρὸ πρίγκιπα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἔλα γρήγορα νὰ στεγνώσεις καὶ ν' ἀλλάξεις.

Πῆγαν σ' ἕνα μικρὸ χάνι, ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη τῆς ὄχθης.

— Μιὰ κάμαρα καὶ φωτιά! εἶπε ὁ Αὔγουστος στὸν ξενοδόχο.

Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τέταρτο ἦταν ὅλοι μαζεμένοι στὴν κάμαρούλα ποὺ τοὺς ἔδωσε ὁ κάπηλας, μακρυὰ ἀπὸ τ' ἀδιάκριτα καὶ περίεργα βλέμματα τοῦ κόσμου.

Ὁ Ἡρακλῆς εἶπε στὸ Μοκοκὸ νὰ στεγνώσει καὶ ν' ἀλλάξει, μὰ ἐκεῖνος, μ' ὅλο ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρύο, δὲν ἤθελε νὰ τ' ἀκούσει.

—Ἐγὼ θέλω ἰδῶ πράσινο διαμάντι!

Ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ ἦταν πολὺ δικαιολογημένη κι' ὁ Αὔγουστος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ κουτί, ποὺ τὄχε πάρει ἀπ' τὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ ὅταν βγῆκε ἀπ' τὸ νερό, κι' ἑτοιμάστηκε νὰ τ' ἀνοίξει.

Ὅλοι μαζεύτηκαν τριγύρω του.

Ἐπιτέλους, τὸ περιβόητο αὐτὸ πετράδι ἦταν στὰ χέρια τους! Μὲ μιὰ κρυφὴ τρεμούλα, ὁ Αὔγουστος βγάζει τὸ τενεκεδένιο σκέπασμα τοῦ κουτιοῦ καὶ ψάχνει μέσα μὲ προφυλάξεις. Βγάζει πρῶτα ἕνα χαρτί, ὕστερα κάτι πορτοκαλλόφλουδες, κλωστές, χῶμα καὶ τέλος φωνάζει:

— Τὸ πιάνω!

Ὅλοι ἀνοίγουν τόσα τὰ μάτια τους καὶ κοιτάζουν τὰ δάκτυλα τοῦ παλιάτσου, ποὺ βγάζει ἐπιτέλους ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ κουτιοῦ... ἕναν ὡραιότατο γυαλένιο βῶλο, ποὺ εἶχε μέσα κόκκινες καὶ πράσινες ρίγες.

Ἀποσβολώθηκαν ὅλοι μονομιᾶς! Ὁ παλιάτσος δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πιστέψει, ἀναποδογυρίζει τὸ κουτί, τὸ τινάζει, τὸ ξεσκονίζει. Τίποτα! Τὸ πράσινο διαμάντι δὲν εἶναι μέσα! Ἡ κυρὰ-Εὐλαλία εἶχε κάνει λάθος!

Εἶναι ἀδύνατο νὰ περιγράψουμε τὸ θυμὸ καὶ τὴν ἀπελπισία τῶν παλιάτσων. Ὁ Ἡρακλῆς ἐστόμισε ἕνα σωρὸ βλαστήμιες. Ἄλλες τόσες κι' ὁ Πούμ-Πούμ, μὰ αὐτὸς ἐγγλέζικες. Ὁ Αὔγουστος ἔμεινε σκυθρωπὸς κι' ἀμίλητος. Τέλος ὁ Μοκοκὸ δὲ μπόρεσε νὰ κρατήσει τὰ δάκρυά του.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Σ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΑΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΠΟΙΟΣ ΟΜΩΣ ΘΑ ΣΟΥ ΤΟ ΔΩΣΗ;...

Κι' αὐτὸ μοῦ τὄχει διηγηθεῖ ὁ σεβαστός μας φίλος κ. Καμπούρογλους, ὁ ἀνεξάντλητος.

Πολὺ νέος τότε, ἦταν διορισμένος γραμματικὸς στὸ Ὑπουργεῖο. Ὑπουργός του ἦταν ὁ μακαρίτης Κωσταντῖνος Λομπάρδος, ποὺ τὸν εἶχε σὲ μεγάλη συμπάθεια κι' ὑπόληψη. Ἔτσι κι' ὁ κ. Καμπούρογλους — ἂν καὶ μὲ χίλιους δισταγμούς, —ἀποφάσισε ἐπιτέλους μιὰ φορὰ νὰ τοῦ παραπονεθῆ πὼς εἶχε περάσει πολὺς καιρὸς χωρὶς νὰ τὸν προβιβάσουν. Παρουσιάστηκε λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ πρωῒ καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε Ὑπουργέ, σήμερα θὰ σᾶς ζητήσω κάτι τι καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου...

— Μπράβο, μπράβο, τοῦ κάνει ὁλοπρόθυμος ὁ Λομπάρδος· λέγε ἐλεύθερα, παιδί μου.

Κι' ὁ κ. Καμπούρογλους, μ' ὅλη του τὴν εὐγλωττία, τοῦ εἶπε τὸ παράπονό του...

Ὁ Λομπάρδος τὸν ἄκουσε μὲ προσοχή, τὸν κοίταξε κάπως παράξενα κι' ἄρχισε ὕστερα νὰ τοῦ λέει:

— Γιὰ νὰ βρῆ κανένας σὲ τοῦτο τὸν κόσμο τὸ δίκιο του, χρειάζονται τρία πράγματα: Πρῶτο νἄχει δίκιο. Δεύτερο νὰ ξέρει νὰ τὸ πῆ. Καὶ τρίτο νὰ βρῆ τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ τοῦ τὸ δώση. Ἐσὺ ἔχεις δίκιο χωρὶς ἄλλο. Ξέρεις καὶ τὸ λές· (ἄ, τὸ εἶπες ὡραῖα!) Ποιὸς ὅμως θὰ σοῦ τὸ δώση;

Κι' ἐσταύρωσε τὰ χέρια, κοιτάζοντας μὲ τὸν ἴδιο παράξενο τρόπο τὸν νεαρὸ γραμματικό.

— Μὰ ἐσεῖς, κύριε Ὑπουργέ! ποιὸς ἄλλος; ψιθύρισε σαστισμένος λίγο ὁ κ. Καμπούρογλους.

— Χμ! ἔκαμε ὁ Λομπάρδος· ἐμεῖς...

Καὶ λύνοντας τὰ χέρια, γιὰ νὰ χτυπήση τώρα τὸ νεαρὸ γραμματικὸ στὸν ὦμο, ἔσκυψε καὶ τοῦ εἶπε σ' αὐτί:

— Ἐμεῖς, πρὸ μιᾶς ὥρας, δώσαμε τὴν παραίτησή μας. Σώπα κι' εἶναι ἀκόμα μυστικό.

Μάρμαρο ὁ κ. Καμπούρογλους!

Εἶχε διαλέξει κι' αὐτὸς τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ πῆ τὸ παράπονό του: Ἡ Κυβέρνηση ἐκείνη εἶχε πραγματικῶς παραιτηθεῖ.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΛΚΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἄλκης.— Δὲν πειράζει. Ἴσως πάλι γυρίσω. (Δίνει τὸ χέρι του στὸν Τώνη προσπαθώντας νὰ γελάσει). Τώνη, μὴ μὲ ξεχνᾶς, ἔ;

Τώνης (μὲ συγκίνηση). — Ἄλκη, γιατί;

Ἄλκης.—Ἔλα, δὲν πειράζει. Γειά σου!

Τών. (μηχανικά).—Γειά σου, Ἄλκη.

Ἄλκης (στὸν Παῦλο). — Καὶ σύ, Παῦλό! (τοῦ δίνει τὸ χέρι).

Παῦλος. — Νὰ σὲ συνοδεύσω τοὐλάχιστο.

Ἄλκης. — Ὄχι, μὰ ξέρεις, ὁ κ. Διευθυντὴς εἶπε πὼς δὲν πρέπει νὰ πῶ τίποτα σὲ κανένα. Θὰ σᾶς τὰ ἀναγγείλουν ἐπισήμως τὸ μεσημέρι, σὰ θὰ φύγω. (Στὸν Παῦλο ἰδιαιτέρως μὲ κάποια φανερὴ συγκίνηση). Ἐσὺ μὴ μὲ ξεχνᾶς, Παῦλο! Γράφε μου πότε-πότε. Αὐτὸ θὰ μ' εὐχαριστεῖ πολύ. Θὰ μοῦ διασκεδάζει τὴν ἀνία μου κεῖ κάτω. (Πιὸ ζωηρά). Γειά σου, Παῦλο!

Παῦλος.—Γειά σου, Ἄλκη μου!

(Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Τώνης συνοδεύουν τὸν Ἄλκη ὥς τὴν πόρτα. Ἐκεῖνος στέκεται λίγες στιγμές. Γυρνᾶ καὶ κοιτᾶ τὸν Θάνο ποὺ κάθεται στὸ κρεβάτι μὲ τὸ κεφάλι πάνω στὰ δυό του χέρια.)

Ἄλκης (σιγὰ στὸν Παῦλο καὶ Τώνη.) — Παιδιά, μὲ συγχωρεῖτε δυὸ λεπτά! Ἤθελα νὰ μ' ἀφήσετε μονάχο. Θὰ σᾶς ξαναδῶ φεύγοντας. (Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Τώνης φεύγουν. Ὁ Ἄλκης μένει μερικὲς στιγμὲς βουβὸς στὴν πόρτα κοιτάζοντας τὸ Θάνο. Κάτι θέλει, μὰ διστάζει.)

Ἄλκης (πέρνοντας θάρρος.) — Θάνο!

Θάνος (πετιέται ἀπ' τὴ θέση του κοιτάζοντας τὸν Ἄλκη μὲ κάποια ἔκπληξη).—Ὤ!

Ἄλκης (πλησιάζοντας μὲ κάποια συγκίνηση).—Μὲ συγχωρεῖς ποὺ σὲ διέκοψα. Μὰ θέλω, φεύγοντας, νὰ μὴν ἀφήσω τίποτα πίσω μου, ποὺ νὰ μοῦ φέρνει μιὰ πικρὴ ἀνάμνηση. Συχώρεσέ με ἂν κάποτε σ' ἔβλαψα χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

Θάνος.— Ἐσύ, Ἄλκη, ἀπὸ μένα; Ἐσύ; (Τὸν πέρνουν τὰ δάκρυα. Πέρνει τὸ χέρι τοῦ Ἄλκη ζητώντας νὰ τὸ φέρει στὰ χείλη του).

Ἄλκης.— Ἔλα, δὲν πειράζει. Ἡσύχασε, Θάνο. Δὲν πρέπει νὰ στενοχωριέσαι. Κανεὶς δὲ θὰ μάθει τίποτα.

Θάνος.—Ἄλκη, συχώρεσέ με. Ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία. Τὸ ξέρεις καὶ σὺ καλὰ αὐτό! Ἤσουν ὁ μόνος ποὺ μὲ εἶδες μὰ δὲν θέλησες νὰ πεῖς τίποτα σὲ κανένα. Δὲν τὄκανα ὅμως ἀπὸ κακό. Φοβήθηκα στὴν ἀρχὴ καὶ διέδιδα στοὺς ἄλλους πὼς ἐσὺ ἤσουν. Καὶ στὸ διευθυντὴ ποὺ μὲ φώναξε ἐγὼ τὄπα. Μὰ ὕστερα μετάνοιωσα. Ἡ σιωπή σου μ' ἔπνιγε. Χτὲς τὴ νύχτα, ὅσο συλλογιόμουνα τὴ στάση ποὺ δείξες, δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ. Κι' εἶχα πάρει τὴν ἀπόφαση. Σήμερα τὸ μεσημέρι θὰ τὰ ὁμολογοῦσα ὅλα στὸ διευθυντὴ ζητώντας συγγνώμη. Μὰ ἐσὺ δὲν πρέπει. Θὰ πάω . . . θὰ ζητήσω συγγνώμη . . .

Ἄλκης.— Ἔλα, μὴν κλαῖς, Θάνο. Δὲν πειράζει, λησμόνησε ὅ,τι ἔγινε. Ἐγὼ θὰ ξαγάρθω πάλι. Ὕστερα ὁ πατέρας μου γνωρίζει τὸν Διευθυντή. Ἔπειτα ἡ θέση του εἶναι τέτοια. Ἐσὺ δὲν ἔχεις κανέναν· ἡ μητέρα σου, μιὰ γυναίκα, τί μπορεῖ νὰ σοῦ κάνει. Ἔπειτα, ξέρεις, πὼς οἱ καθηγηταὶ δὲν σὲ πολυ . . . Ἔλα, σήκωσε τὰ μάτια σου!

Θάνος (πνιχτά).— Ἄλκη!

Ἄλκης.—Δὲν πειράζει, Θάνο. Μὴν κλαῖς. Καί . . . γράφε μου πότε-πότε. Γειά σου, Θάνο!

Θάνος.—Ἄλκη! (Ρίχνει τὸ κεφάλι του μέσα στὰ χέρια του. Ὁ Ἄλκης τὸν χαϊδεύει ἁπαλὰ τὰ μαλλιά. Ψιθυρίζει «ἀντίο» καὶ βαδίζει ἀργὰ σκυφτὸς πρὸς τὴν πόρτα. Ἡ αὐλαία ἀργὰ κατεβαίνει).

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΖ'.

Μεγάλα καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, Μπέμπη!

Νά, στὸ Δημαρχεῖο, στὴν αἴθουσα τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, οἱ «ἀρχὲς» τοῦ τόπου συνεδριάζουν . . . γι' ἀγάπη σου.

Γύρο στὸ μεγάλο τραπέζι, σοβαροὶ-σοβαροί, ἐπίσημοι, κάθουνται ὁ Δήμαρχος, ὁ Ἔπαρχος, ὁ Ἀστυνόμος, ὁ Φρούραρχος, ὁ Εἰσαγγελέας, ὁ πρῶτος Πάρεδρος κι' ὁ γραμματέας τοῦ Δήμου, ποὺ κρατεῖ τὰ πρακτικά.

Προπάντων δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν πῶς οἱ λῃστὲς ἔπιασαν καὶ φτωχόπαιδα, πῶς ἔκαμαν ἐπιδρομὴ μόνο στὴ γειτονιὰ τοῦ κ. Καραμανίκα, — ποὺ δὲν ἦταν δὰ κι' ὁ πιὸ πλούσιος τοῦ τόπου,— πῶς δὲν τοὺς πῆρε χαμπάρι κανένας, μέρα-μεσημέρι, κι' ἀκόμα τί τὸν ἤθελαν τὸ γάϊδαρο τοῦ κὺρ Μάνθου. Νἄκλεβαν τοὐλάχιστο κανένα ἄλογο . . .

Ἀλλὰ σὲ λίγο φτάνει κι' ὁ κ. Ταμίας.

— Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ ἄργησα, τοὺς λέει, ἀλλὰ εἶχε πολλὴ δουλειὰ τὸ

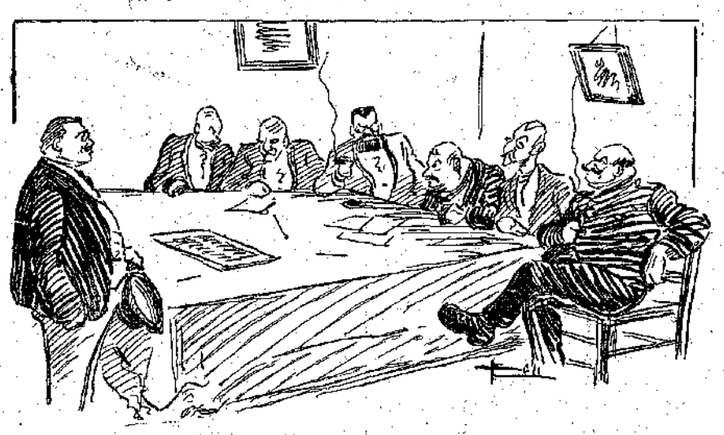

Ταμεῖο, γιατί σήμερα ἔλειψα ὅλο τὸ πρωΐ . . . Σᾶς παρακαλῶ, δὲν μοῦ λέτε καὶ μένα τί συμβαίνει ἀκριβῶς;

Τοῦ εἶπαν ὅλα ὅσα ἤξεραν καὶ τὸν ρώτησαν πῶς ἐξηγοῦσε τἀνεξήγητα...

Ὁ κ. Ταμίας ἔμεινε λίγες στιγμὲς σκεπτικός. Ἔπειτα μὲ χαμόγελο:

— Μοῦ φαίνεται, εἶπε, πὼς κάτι ξέρω . . . Γιὰ πῆτε μου μόνο, σᾶς παρακαλῶ· ὁ γιός σας, κύριε Καραμανίκα, ὁ Μπέμπης, εἶν' ἕνα παιδὶ ψηλὸ κι' ἀδύνατο, μὲ φορεσιὰ μπλὲ-μαρέν;

— Ἀκριβῶς! ἀπαντᾶ ὁ κ. Καραμανίκας.

— Κι' αὐτός, ὁ φίλος του, ὁ Νίκος τοῦ βαρκάρη, εἶν' ἕνα κοντό, χοντρὸ παιδί, σὰ φούσκα;

— Ἀκριβῶς! Φούσκα μάλιστα τὸν λένε στὴ γειτονιά.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Νίλς σηκώθηκε ὀρθός, ἄγγιξε τὸ τσουκάλι, κοίταξε τὸ σκέπασμα κι' ἔπειτα ἄφησε τὰ χέρια του νὰ πέσουν.

— Ἔχω τώρα τόση ἀδυναμία, εἶπε. Ἂν μ' ἀφήσῃς νὰ κοιμηθῶ ὥς τὸ πρωΐ, τότε θὰ καταφέρω νὰ σηκώσω τὸ καπάκι.

Ὁ Μαυροκέφαλος ὅμως ἦταν ἀνυπόμονος. Χύμηξε πάνω στὸ μικρὸ καὶ τοῦ τσίμπησε τὸ πόδι. Αὐτὸς ὁ τρόπος δὲν ἄρεσε καθόλου στὸν Νίλς. Γρήγορα ἐλευθερώθηκε, πήδησε δυὸ τρία βήματα πίσω, ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του ἀπὸ τὴ θήκη καὶ τὸ κράτησε στὸ τεντωμένο του χέρι.

— Φυλάξου! φώναξε τοῦ Μαυροκέφαλου.

Ἐκεῖνος ὅμως ἦταν πολὺ ἐρεθισμένος γιὰ νὰ δῇ καὶ νἀποφύγῃ τὸν κίνδυνο. Τυφλὸς ἀπὸ θυμὸ χύμηξε πάνω στὸν Νίλς μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε τὸ μαχαίρι χώθηκε στὸ μάτι του ὁλόκληρο κι' ἔφτασε ὥς τὸ μυαλό. Ὁ Νίλς τράβηξε γρήγορα πίσω τὸ μαχαίρι, ἀλλ' ὁ Μαυροκέφαλος χτύπησε μόνο κάνα δυὸ φορὲς μὲ τὶς φτεροῦγες του στὸν ἀέρα, κι' ὕστερα ἔπεσε χάμω νεκρός.

— Ὁ Μαυροκέφαλος σκοτώθηκε! Ὁ ξένος σκότωσε τὸν ἀρχηγό μας τὸν Μαυροκέφαλο! φώναξαν οἱ καρακάξες ποὺ βρίσκονταν πιὸ κοντά. Καὶ τότε ξέσπασε ἕνας τρομακτικὸς θόρυβος. Ἄλλες καρακάξες ἄρχισαν νὰ θρηνοῦν, ἄλλες ζητοῦσαν ἐκδίκηση, ὅλες μαζὶ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Κούτα χύμηξαν ἐπάνω στὸν Νίλς. Ἀλλ' ὅπως πάντοτε, ὁ Κούτας ἔκανε ἐντελῶς ἀλλοιώτικα ἀπ' ὅ,τι ἔκαναν οἱ ἄλλες. Πετοῦσε μὲ τεντωμένες τὶς φτερούγες πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ, κι' ἔτσι ἐμπόδιζε τὶς ἄλλες νὰ τὸν ἀγγίξουν καὶ νὰ τὸν βλάψουν.

Τότε κατάλαβε ὁ Νίλς ὅτι ἡ θέση του ἦταν πολὺ ἄσχημη. Δὲν μποροῦσε νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὶς καρακάξες κι' οὔτε ὑπῆρχε πουθενὰ τόπος γιὰ νὰ κρυφτῇ. Καὶ συλλογίστηκε τὸ τσουκάλι. Τράβηξε τὸ καπάκι μὲ ὁρμὴ καὶ τὸ πέταξε κάτω, κι' ἔπειτα πήδησε μέσα. Ἀλλὰ τὸ τσουκάλι δὲν ἔκανε γιὰ κρυφώνα, γιατί ἦταν σχεδὸν ὥς τὰ χείλη γεμάτο ἀπὸ μικρὰ ἀσημένια νομίσματα καὶ ὁ Νίλς δὲν μποροῦσε νὰ χωθῇ βαθειὰ μέσα. Τότε ἔσκυψε κι' ἄρχισε νὰ πετᾷ τὰ νομίσματα ἔξω.

Ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ οἱ καρακάξες φτερούγιζαν πάνω ἀπὸ τὸν Νίλς καὶ προσταθοῦσαν νὰ τὸν χτυπήσουν μὲ τὸ ράμφος τους. Ὅταν ὅμως ὁ μικρὸς ἄρχισε νὰ πετᾷ τὰ νομίσματα, ξέχασαν ὅλους τοὺς ἐκδικητικοὺς σκοπούς των καὶ χύμηξαν πάνω στὰ νομίσματα. Ὁ Νίλς πετοῦσε χούφτες ὁλόκληρες καὶ ὅλες οἱ καρακάξες, ἀκόμα καὶ ἡ Ἀνεμόγοργη, σκοτώνονταν πιὰ νὰ τὰ πρωταρπάξῃ. Καὶ κάθε μιὰ ποὺ κατόρθωνε νἀποκτήσῃ ἕνα, πετοῦσε μὲ τὴν μεγαλύτερη γρηγοράδα στὴ φωλιά της γιὰ νὰ κρύψῃ ἐκεῖ τὸν θησαυρό της.

Ὅταν ὁ Νίλς πέταξε ὅλα τὰ νομίσματα ἀπ' τὸ τσουκάλι, κοίταξε γύρω του. Μέσα στὴ γούβα δὲν βρισκόταν παρὰ μιὰ μόνον καρακάξα, ὁ Κούτας, αὐτὸς ποὺ εἶχε τὸ ἄσπρο φτερὸ στὶς φτερούγες του.

— Τὸ καλὸ ποὺ μοῦ ἔκανες, εἶναι πιὸ μεγάλο ἀπ' ὅ,τι θὰ φαντάζεσαι, μικρέ μου, εἶπε στὸν Νίλς μὲ ἐντελῶς ἀλλοιώτικο τόνο φωνῆς ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ εἶχε πρίν. Γι' αὐτὸν τὸ λόγο θὰ σοῦ σώσω τὴ ζωή. Κάθησε πάνω στὴ ράχη μου, καὶ θὰ σὲ πάω σὲ μιὰ κρυφώνα ὅπου θὰ εἶσαι ἀσφαλισμένος τὴ νύχτα. Αὔριο θὰ τὰ καταφέρω ἔτσι, ὥστε νὰ γυρίσῃς πάλι στοὺς φίλους σου.

Ἡ καλύβα.

Πέμπτη, 14 Ἀπριλίου.

Ὅταν ὁ Νίλς ξύπνησε τὸ ἄλλο πρωΐ καὶ εἶδε ὅτι ἦταν ξαπλωμένος σ' ἕνα κρεββάτι καὶ εἶχε γύρω του τέσσερις τοίχους καὶ ἕνα ταβάνι, νόμισε ὅτι βρίσκεται στὸ σπίτι του.

— Ποῦ εἶναι ἡ μητέρα νὰ μοῦ φέρει τὸν καφέ μου, μουρμούρισε μισοκοιμισμένος ἀκόμη.

Ὕστερα ὅμως κοίταξε καλύτερα γύρω του καὶ εἶδε ὅτι βρισκόταν ἐντελῶς μόνος του σὲ μιὰ καλύβα, καὶ θυμήθηκε ὅτι ὁ Κούτας τὸν εἶχε φέρει ἐκεῖ μέσα τὸ περασμένο βράδυ.

Τοῦ Νίλς πονοῦσαν ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός του ἀπὸ τὴν κούραση τοῦ χθεσινοῦ ταξιδιοῦ, καὶ τὸ ξάπλωμα τοῦ προξενοῦσε μεγάλη εὐχαρίστηση. Κάθαρα λοιπὸν καὶ περίμενε τὸν Κούτα νὰ ἔρθῃ νὰ τὸν πάρει, ὅπως τοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ.

Ἐν τῷ μεταξὺ κοίταζε τὴν κάμαρα. Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἕνα τέτοιο σπίτι δὲν εἶχε ξαναϊδεῖ ποτέ του. Οἱ τοῖχοι ἦταν σκνιδένιοι κι' ἔπειτα ἀμέσως ἐρχόταν ἡ σκεπή. Ταβάνι δὲν εἶχε ἡ καλύβα. Ὁλόκληρη ἦταν τόσο μικρή, ποὺ φαινόταν καμωμένη μᾶλλον γιὰ νάνους ὅπως ἦταν αὐτὸς τώρα, παρὰ γιὰ πραγματικοὺς ἀνθρώπους. Τὸ τζάκι ὅμως καὶ τὸ φουγάρο τῆς φωτιᾶς ἦταν τόσο μεγάλα καὶ τόσο καλὰ φτιασμένα, ὅσο καὶ ὅλα τἄλλα ὅσα εἶχε δεῖ ἴσαμε τώρα. Ἡ πόρτα τῆς καλύβας δίπλα στὸ τζάκι ἦταν τόσο μικρή, ποὺ ἔμοιαζε μὲ φεγγίτη. Ἀπέναντι στὴν πόρτα ἕνα χαμηλὸ πλατὺ παράθυρο μὲ πολλὰ μικρὰ τζάμια. Δὲν βρισκόταν σχεδὸν κανένα κινητὸ ἐπίπλο μέσα στὸ σπίτι. Ὁ πάγκος καὶ τὸ τραπέζι ἦταν ἀκουμπισμένα στὸν τοῖχο· τὸ ἴδιο καὶ τὸ κρεββάτι ὅπου ἦταν ξαπλωμένος ὁ Νίλς καθὼς καὶ τὸ ντουλάπι.

Ὁ Νίλς ἔνοιωθε μεγάλη περιέργεια νὰ μάθει σὲ ποιὸν ἀνῆκε ἡ καλύβα καὶ γιατί ἦταν τώρα ἀκατοίκητη. Φαινόταν πὼς ἐκεῖνοι ποὺ κατοικοῦσαν εἶχαν σκοπὸ νὰ ξαναγυρίσουν. Τὸ τσουκάλι καὶ ἡ τσαγιέρα βρίσκονταν ἐπάνω στὸ τζάκι, καὶ δίπλα στὴ γωνιὰ ἦσαν ἀκουμπισμένα μερικὰ προσανάμματα. Ἡ μασιὰ καὶ τὸ φτυάρι τοῦ φούρνου ἦσαν στημένα σὲ μιὰν ἄκρη, ἡ ρόκα ἦταν ἀκουμπισμένη σὲ μιὰ καρέκλα, στὸ πρεβάζι τοῦ παραθυριοῦ βρισκόταν μαλλὶ καὶ βαμπάκι, ἕνα κουβάρι νῆμα, ἕνα λυχνάρι κι' ἕνα κουτὶ σπίρτα.

Ναί, ὅλα ἔδειχναν πὼς οἱ ἄνθρωποι ποὺ κατοικοῦσαν στὴν καλύβα εἶχαν σκοπὸ νὰ ξαναγυρίσουν. Ἀπάνω στὴ σκεπὴ εἶδε ὁ Νίλς κάτι ποὺ τὸν ἔκανε νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὴ χαρά του: Πάνω σ' ἕνα δοκάρι βρίσκονταν δυὸ τρία ξεραμένα παξιμάδια. Φαίνονταν πολὺ μπαγιάτικα καὶ σκληρά, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἦταν ψωμί. Ὁ Νίλς κατέβηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι γρήγορα, ἄρπαξε τὸ φτυάρι τοῦ ψωμιοῦ καὶ χτύπησε τὰ παξιμάδια, ὥστε ἔπεσαν κάτω. Δάγκασε ἕνα μὲ λίμα καὶ γέμισε ὅλες του τὶς τσέπες. Ἄχ, τί νόστιμο ποὺ ἦταν τὸ ψωμί!

Ὁ Νίλς κοίταξε καὶ πάλι γύρω του γιὰ νὰ ἰδεῖ μήπως βρεῖ τίποτε ποὺ μποροῦσε νὰ τοῦ εἶναι χρήσιμο.

— Πρέπει νὰ πάρω κάτι τι μαζί μου, μιὰ καὶ τἄχουν ἔτσι ἀφήσει ὅλα, σκέφθηκε.

Ἀλλὰ τὰ περισσότερα ἀπ' ὅσα ἔβλεπε ἦταν μεγάλα καὶ βαριά. Τὸ μόνο ποὺ μποροῦσε νὰ πάρει ἦταν μερικὰ σπίρτα.

Σκαρφάλωσε πάνω στὸ τραπέζι κι' ἔφτασε ὥς τὸ παράθυρο. Ἐνῷ στεκόταν ἐκεῖ καὶ γέμιζε τὶς τσέπες του, ἡ καρακάξα μὲ τὸ ἄσπρο φτερὸ κοίταξε μέσα στὴν καλύβα.

— Ἐδῶ εἶμαι, τοῦ εἶπε, καὶ στάθηκε πάνω στὸ τραπέζι. Δὲν μπόρεσα νὰ ἔλθω γρηγορότερα γιατί ἔπρεπε νὰ δ.αλέξουμε ἕναν καινούριο ἀρχηγό.

— Καὶ ποιὸν διαλέξατε λοιπόν; ρώτησε ὁ Νίλς.

— Ἕναν ποὺ δὲν θὰ ἐπιτρέψει πιὰ νὰ γίνονται οὔτε κλεψιὲς οὔτε ἀδικίες, εἶπε ἡ καρακάξα καὶ τέντωσε τὸ κορμί της μὲ καμάρι. Τὸν λέγε Ἀσπροφτέρουγο, αὐτὸν ποὺ τὸν ἔλεγαν πρὶν Κούτα.

— Κάνατε μιὰ πολὺ καλὴ ἐκλογή, εἶπε ὁ Νίλς καὶ συνεχάρηκε τὸν Ἀσπροφτέρουγο μὲ τὴν καρδιά του.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Λογῆς-λογῆς ἄνθρωποι καθόνταν, ἀπὸ πολλὴν ὥρα βέβαια, σὲ ξύλινους πάγκους, ὁλόγυρα σὲ μιὰ πελώρια φωτιὰ ποὺ ἔτριζε καὶ σπιθοβολοῦσε. Ἡ ἀτμόσφαιρα κεῖ-μέσα ἦταν βαρειά, πνιγηρή, κι' ἔφερνε νύστα σὲ ὅλους: καὶ στοὺς δυστυχισμένους ἀρρώστους ποὺ ἀπὸ τὸ κρύο τοῦ δρόμου ἔμπαιναν ἀπότομα σ' ἐκεῖνο τὸ φοῦρνο, καὶ στοὺς ὑπαλλήλους ποὺ ἔγραφαν στὸ βάθος, πίσω ἀπὸ μιὰ τζαμαρία, καὶ στοὺς ὑπηρέτες ποὺ ἔρριχναν ξύλα στὴ φωτιὰ σὰν κοιμισμένοι.

Ὅταν μπῆκε ὁ Τζὰκ στὸ μπράτσο τοῦ Μπελιζαίρ, ὅλα τὰ βλέμματα γύρισαν ἀπάνω του μὲ κάποια δυσαρέσκεια κι' ἀνησυχία. Σὰ νἄλεγαν: «Χμ! ἀκόμη ἕνας...» Γιατὶ στὰ λαϊκὰ νοσοκομεῖα, ὅ,τι κι' ἂν ἔκανε ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ κι' ἡ φιλανθρωπία, πάντα τὰ κρεββάτια ἦταν λιγότερ' ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους, καὶ γιὰ νὰ γινόταν κανένας δεκτός, ἔπρεπε νἄταν σχεδὸν ἑτοιμοθάνατος. Μὰ τέτοιες φαινόταν ὁ δυστυχισμένος ὁ Τζάκ. Καὶ γι' αὐτὸ οἱ ἄλλοι τὸν λοξοκοίταζαν σὰν ἕνα ἐπίφοβο ἀντίζηλο...

Τί οἰκτρὴ ὅμως ὄψη ποὺ εἶχαν κι' αὐτοί! Τί κουρέλια, τί παπούτσια καὶ τί καπέλλα ποὺ φοροῦσαν! Οἱ περισσότεροι ἦταν καὶ καταλασπωμένοι, γιατ' εἶχαν ουρθεῖ ὥς ἐκεῖ πεζοὶ σὰν τὸν Τζάκ. Καὶ τώρα καθόνταν καὶ περίμεναν μὲ ἀγωνία νὰ τοὺς ἐξετάσῃ ὁ γιατρός. Θὰ τοὺς ἔδινε εἰσιτήριο γιὰ ἕνα νοσοκομεῖο ἢ ὄχι;.. Καθένας μεγαλοποιοῦσε τὴν ἀρρώστεια του καὶ προσπαθοῦσε μὲ λόγια ἢ μὲ καμώματα νὰ πείσῃ τοὺς γείτονές του πὼς ἦταν πιὸ ἄρρωστος ἀπ' αὐτούς. Ὁ Τζὰκ ἄκουγε τὶς θλιβερὲς αὐτὲς ὁμιλίες καθισμένος ἀνάμεσα σ' ἕναν ἰσχνὸ ἄντρα ποὺ ὅλο ἔβηχε, καὶ σὲ μιὰ δυστυχισμένη νέα γυναίκα, σκεπασμένη μ' ἕνα μαῦρο σάλι, τόσο χλωμὴ καὶ τόσο ἄψυχη, ποὺ μόνο τὰ μάτια της φαινόνταν κάπως ζωντανά. Μιὰ γριά, μ' ἕνα καλάθι στὸ χέρι, ἐπρότεινε στοὺς ἀρρώστους ἐκείνους σκονισμένα παξιμάδια. Κι' ἐπειδὴ κανένας δὲν ἤθελε, ἐξακολουθοῦσε νὰ τριγυρίζῃ σιωπηλή. Ἐπιτέλους μιὰ πόρτα ἄνοιξε κι' ἕνας κοντός, ξερακιανὸς καὶ νευροδεμένος ἄνθρωπος παρουσιάσθηκε.

— Ὁ γιατρός!

Βαθειὰ σιωπὴ ἔγινε ἀμέσως στοὺς πάγκους. Ὁ γιατρός, ζεσταίνοντας τὰ δάχτυλά του στὴ φωτιά, κοίταζε τοὺς γύρο του ἀρρώστους μὲ τὸ ἐταστικὸ καὶ σταθερὸ ἐκεῖνο βλέμμα τοῦ σοφοῦ ποὺ ἀνησυχεῖ τόσο τοὺς μέθυσους καὶ τοὺς φαύλους. Ἔπειτα ἄρχισε τὸ γύρο τῆς σάλας, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕναν ὑπάλληλο ποὺ μοίραζε τὰ εἰσιτήρια. Τί χαρὰ εἶχαν ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς ἔκριναν καλοὺς γιὰ νοσοκομεῖο, καὶ τί λύπη οἱ ἄλλοι ποὺ δὲν τοὺς ἔδρισκαν τόσο ἄρρωστους! Ἡ ἐξέταση γινόταν βιαστικὰ κι' ἀπότομα, γιατὶ δὲν ἦταν καιρὸς γιὰ τόσο πλῆθος.

— Ἐσύ, κυρά μου, τί ἔχεις; ρώτησε ὁ γιατρὸς μιὰ γυναίκα ποὺ εἶχε στὸ πλάϊ της ἕνα παιδὶ ὥς δώδεκα χρονῶν.

— Ἐγὼ τίποτα, γιατρέ μου, τὸ παιδί μου...

— Καὶ τί ἔχει τὸ παιδί σου; Λέγε γρήγορα νὰ τελειώνουμε.

— Εἶναι κουφός. Αὐτὸ τὸ πῆρε ἀπό...

— Ἄ, εἶναι κουφός. Κι' ἀπὸ ποιὸ αὐτί;

— Κι' ἀπὸ τὰ δυὸ προπάντων.

— Τί θὰ πῇ προπάντων;

— Μάλιστα, γιατρέ μου. Σήκω ἀπάνω, Ἐδουάρδε, καὶ πὲς στὸ γιατρὸ ἀπὸ ποιὸ αὐτὶ δὲν ἀκοῦς...

Τὸ παιδὶ σηκώνεται,—τὸ σηκώνει δηλαδὴ ἡ μητέρα του,— μὰ παίρνει ἕνα ὕψος ὁλωσδιόλου ἠλίθιο καὶ δὲν ἀπαντᾷ λέξη.

— Πὲς λοιπὸν στὸ γιατρό...

Μιλιὰ ὁ Ἐδουάρδος

— Βλέπεις τὸ λοιπόν, γιατρέ μου; Εἶναι ὅπως τὸ εἶπα: κι' ἀπὸ τὰ δυὸ προπάντων.

Παρακάτω, ὁ γιατρὸς ρωτᾷ τὸν ἰσχνὸ ἄντρα ποὺ κάθεται κοντὰ στὸν Τζάκ:

— Ἀμ ἐσύ;

— Τὸ στῆθος μου, γιατρέ μου.... Καίει σὰ νἄχω μέσα φωτιά.

— Ἔτσι ἔ;.. Μὴν πίνεις ρακή;

— Ποτέ! φώναξε μὲ περήφανη ἀγανάκτηση ὁ ἄρρωστος. Ἐγὼ ρακή; Ποτέ!

— Κρασί λοιπόν;

— Ἔ, κρασί... δὲ λέω... πίνω ὅσο μοῦ χρειάζεται.

— Καί... ὥς πόσο σοῦ χρειάζεται;

— Χμ! κατὰ τὴν ἡμέρα.

— Κατάλαβα. Κάθε Σάββατο ποὺ πληρώνεσαι, παραδείγματος χάρη...

— Ἔ, τὸ Σάββατο...

— Μεθοναπᾶς! Κι' ὁμήνας ἔχει τέσσερα Σάββατα... Εἶσαι μεθύστακας, φίλε μου! Γι' αὐτὸ σοῦ καίει τὸ στῆθος. Νὰ ἰδῶ τὴ γλῶσσα σου!

Ὁ ἄνθρωπος διαμαρτυρήθηκε ὅπως μπροστά σ' ἀνακριτή. Ἐπιτέλους ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ τὸ *βίτσιο* του καὶ νὰ φύγῃ ντροπιασμένος.

Κι' ἦλθε ἡ σειρὰ τοῦ Τζάκ.

Ὁ γιατρὸς τὸν ἐξέτασε μὲ περισσότερη προσοχή, τὸν ρώτησε τὴν ἡλικία του, τὸ ἐπάγγελμά του καὶ πόσον καιρὸ εἶχε ἄρρωστος. Ὁ Τζὰκ ἀποκρινόταν μὲ κόπο, ἐνῶ ὁ Μπελιζαίρ ἀπὸ πίσω του ὅλο ἔγνεφε τοῦ γιατροῦ...

— Σήκω ἀπάνω, παιδί μου, τοῦ εἶπε αὐτός, (κι' ἔβαλε τ' αὐτί του στὰ βρεμμένα του ρούχα γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ) ἦλθες μὲ τὰ πόδια ὥς ἐδῶ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Περίεργο πῶς μπόρεσες στὴν κατάσταση ποὺ εἶσαι... Διπλὴ περιπνευμονία, φίλε μου. Εἶναι σοβαρό... Ἀλλὰ θὰ σὲ περιποιηθοῦν στὸ νοσοκομεῖο κι' ἐλπίζω νὰ νικήσῃ ὁ ὀργανισμός σου. Ἔ, εἶσαι καὶ τόσο νέος... μὴ φοβᾶσαι! Σοῦ ἀπαγορεύω ὅμως νὰ πᾷς μὲ τὰ πόδια. Θὰ σὲ πάνε μὲ φορεῖο.

Καὶ γυρίζοντας στὸν ὑπάλληλο ποὺ ἔγραφε τὰ εἰσιτήρια:

— Νοσοκομεῖο τῆς Παναγίας... Αἴθουσα Ἁγίου Ἰωάννου...

Καὶ χωρὶς ἄλλη λέξη, ἐξακολούθησε τὸ γύρο του.

* * *

Ἀπὸ τὰ μύρια φευγαλέα δράματα ποὺ βλέπει κανεὶς στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, τίποτα πιὸ θλιβερὸ ἀπ' τὰ φορεῖα τῶν νοσοκομείων. Εἶναι κρεμματά, ἔχουν ἀπὸ πάνω μιὰ μικρὴ τέντα ἀπὸ ριγωτὸ πανὶ καὶ τὰ κρατοῦν δυὸ ἄνθρωποι, ἕνας μπροστὰ κι' ἄλλος πίσω. Μοιάζουν καὶ μὲ κρεββάτια καὶ μὲ φέρετρα· κι' ὁ χλωμὸς ἄρρωστος μὲ τὰ κλειστὰ μάτια, ποὺ λικνίζεται σὰν ἄψυχος ἐκεῖ-μέσα, σοῦ ἐμπνέει πένθιμες σκέψεις. Οἱ γυναῖκες σταυροκοποιοῦνται σὰ νὰ περνᾷ κηδεία.

«Ἦταν ὅλ' ἡ ζωή του...»

Κάποτε τὸ φορεῖο πηγαίνει μονάχο του στὸ πεζοδρόμιο, ποὺ ἐρημώνεται καθὼς πλησιάζει. Συχνὰ ὅμως τ' ἀκολουθεῖ μιὰ μάννα, μιὰ κόρη, μιὰ ἀδελφή, μὲ δακρυσμένα μάτια...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΜΑΣ ΣΠΙΤΙ

Τὸ παλιό μας τὸ σπίτι,
ὅπου μέσα σ' αὐτὸ
τὰ πιὸ ἀμέριμνα χρόνια
τῆς ζωῆς μου περάσαν,
μὲ κεφάλι ἀπ' τὴ θλίψη
τὴ μεγάλη σκυφτό,
περνῶ ἀπ' ἔξω καὶ βλέπω
τώρα δὰ νὰ γκρεμίζουν.

Κάποια χέρια σκληρὰ
Τὰ θεμέλια του σκάβουν
καὶ σὲ λίγο ἀπ' αὐτὸ
οὔτε πέτρα θὰ μένει...
Τὶς πιὸ ὡραῖες παιδικὲς
ἀναμνήσεις μου θάβουν
κάτω ἀπὸ τόσους σωροὺς
χαλασμάτων ἀμόρφων...

(1924) ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Γοργὸ φτερούγισμα στὰ αἰθέρια
ἐκεῖ ψηλὰ-ψηλὰ σταδιόπια
ζητᾶ νὰ φτάσῃ ἡ πτῆση σου,
τοῦ ἀγέρα τὰ σκληρὰ στοιχεῖα
δὲν σὲ τρομάζουν, κι' ἡ ἀγρία
φύση δὲν ἔσβυσε τὴν πίστη σου!..

Ὁ ἥλιος ὁ λαμπρὸς κυκλώνει
τὸ σῶμα σου καὶ τὸ θαμπώνει·
ὅμως τρελὸ τὸν ἀψηφᾶς,
τὸν ἄφυστο ζητᾶς νὰ φτάσῃς
κι' ἀναταράζει· ὅλη ἡ πλάσις
καθὼς σὲ βλέπει νὰ πετᾷς!..

Τὸ χάος ποὺ σὲ τριγυρίζει
βαθύσκοτο, δὲν σὲ φοβίζει
στὸ Ἀπέραντο, τρανὸ πουλί,
ἁπλώνεις τὶς πλατειὲς φτεροῦγες
στοῦ αἰθέρα τὶς γαλάζιες ροῦγες
καὶ στοὺς ἀνοὺ τἀέρινο χαλί.

Πλάσμα τἀνθρώπου π'ἔχεις κλειμένα στὸ εἶναι σου τὴ φύση [σει
στὰ δύνατα στοιχεῖα σου,
κι' αὐτὴ φυσομανᾶ, θυμώνει,
ὅλους τοὺς ἄνεμους ὑψώνει
νὰ σὲ τσακίσουν—δυστυχία σου!

Ὦ Δύναμη! ἀνθρώπου πλάσμα
μακρυὰ πετᾶς, ἀνάερο φάσμα,
σ' ὅλους σκορπᾶς τὸ θαυμασμό.
Κι' ἀκόμα ἂν τοῦ Βοριᾶ τἀγρίμια
ρίξουν τὰ ξύλα σου συντρίμια,
κάτι κρατᾶς Μεγάλο στὸ χαμό!

Λιλάντα

(Β' Βραβεῖον Μ. Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ)

Ο ΓΕΡΑΚΟΣ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 74]

Κάθε μεσημέρι, ὅταν τὸ κουδούνι τοῦ σχολείου χτυποῦσε, ὁ σκυφτὸς καμπουριασμένος γεράκος ἤταν κιόλας στὴ συνηθισμένη του θέση, ἐπέξω ἀπὸ τὴ μεγάλη βαρειὰ ἐξώπορτα. Στὴν ἴδια πάντοτε θέση καὶ μὲ τὴν ἴδια στάση. Βαστώντας μὲ τὸ ἕνα χέρι ἕνα χονδρὸ ραβδί, ἐστήριζε τὸ ἀδύνατο κορμί του, καὶ μὲ τὸ ἄλλο κρατώνας τὸ παλιό του καπέλο, ζητοῦσε ἐλεημοσύνη ἀπὸ τὰ μικρὰ παιδάκια ποὺ χαρούμενα, γελαστά, ἐχύνοντο στοὺς δρόμους σὰν ἕνας μικρὸς φωναχτὸς χείμαρρος.

Παλιὰ φορέματα κουρελιασμένα καὶ ξεθωριασμένα καὶ ἕνας στρατιωτικὸς μανδύας ἀποτελοῦσαν τὴ φορεσιά του. Κάτασπρα μαλλιὰ καὶ μικρὰ γενάκια σκέπαζαν τὸ ρυτιδωμένο του πρόσωπο, ἀφήνοντας νὰ διακρίνονται τἀπλανῆ γαλανά του μάτια.

Τὸ ὅλον του εἶχε κάτι τὸ συμπαθητικό, καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ τὸν ἀγαποῦσαμε. Μὲ πολλὴ χαρὰ δίναμε ὅ,τι λεφτὰ μᾶς ἔμεναν ἀπὸ τὶς κουλούρες μας στὸν «γεράκο» καθὼς συνήθως τὸν λέγαμε.

Ὁ ἦχος ποὺ ἔκανε κάθε νόμισμα, καθὼς ἔπεφτε στὸ παλιό του καπέλο, ἀντηχοῦσε βαθειὰ στὴν καρδιὰ τοῦ γέρου, καὶ ἐνῶ τὰ χείλη του ψιθύριζαν κάτι σὰν εὐχαριστῶ, τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ εὐγνωμοσύνη.

Ἡ μόνη μου χαρὰ ἤταν, δίνοντάς του ἐλεημοσύνη, νὰ κοιτάζω τὴ χαρὰ ποὺ διαχυνόταν σιγὰ-σιγὰ στὸ πονεμένο καὶ ρυτιδωμένο αὐτὸ γέρικο πρόσωπο καὶ τὴν ἀστραπὴ τῆς χαρᾶς ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐφαίνετο στὰ γαλανὰ ἀπλανῆ του μάτια...

Μικρὴ Ἐπαρχιώτισσα

ΕΝΑ ΒΑΖΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 78]

... Ἐμπρὸς στὸ τραπέζι σκυμένος, καμαρώνει ἕνα μικρὸ πρᾶσινο βαζάκι μὲ κάμποσες ὡχρόλευκες μαργαρίτες. Προσπαθεῖ νὰ μυρίσῃ, μὰ δὲν μυρίζουν... Τί τὸν νοιάζει ὅμως αὐτόν;.. Φτάνει ποὺ θὰ χαρῇ ἡ μαμμάκα του σὰν θὰ τῆς τὶς προσφέρει. Ἡ μαμμά του!.. Ἀλήθεια, εἶναι τόσος καιρὸς ποὺ τὴν περιμένουν, μὰ δὲν ἔρχεται... Κι' ὁ Γιαννάκης σκυμμένος στὸ βαζάκι συλλογίζεται:

— Μὴν ἔχασε τὸ δρόμο; Μὰ πάλι εἶναι ὁ μπαμπᾶς μαζί. Ὁ μπαμπᾶς ἔξερει καλὰ ὅλους τοὺς δρόμους. Πάει ἀπ' τὴν Ἀθήνα ἴσαμε δὲν ξέρω ποῦ καὶ δὲν θὰ ξέρει ἀπ' τὴν Ἐβδόμη νἄρθῃ;

Οὔχ! κι' αὐτὴ ἡ Ἐβδόμη τοῦ Γιαννάκη τοῦ κάθονταν στὸ στομάχι.

— Κακιὰ Ἐβδόμη, ἔλεγε πολλὲς φορὲς σὰν ἔπεφτε νὰ κοιμηθῆ, καὶ συλλογιζόταν τὸ φιλὶ τῆς μαμμάκας του. Κακιὰ Ἐβδόμη ποὺ μοῦ πῆρες τὴ μαμμά μου καὶ τὰ χάδια της.

Μὰ ὕστερα ἀποκοιμᾶται... Δὲν κρατοῦσε κάκια ἐκεῖνος...

Ὡς τόσο εἶχε βραδυάσει μὲ τὴ προσμονὴ κι' ὁ Γιαννάκης μεταφέρθηκε στὸ κρεβατάκι του. Ξάφνου ὅμως φωνάζει:

— Οἱ μαργαρίτες μου! οἱ μαργαρίτες μου!

Τρέχει καὶ τὶς βάζει κοντὰ στὸ κρεββατάκι του γιὰ νὰ τὶς νιώθει, λέει, καὶ νὰ κοιμᾶται ἥσυχος...

Οἱ μέρες περνοῦν, μὰ ἡ μαμμὰ τοῦ Γιαννάκη δὲν φαίνεται. Ὁ Γιαννάκης εἶναι καταλυπημένος. Ἡ μαργαρίτες του ξεράθηκαν μὰ δὲν τὶς πετᾷ. Κι' ἐνῶ κοιτάζει λυπημένα τὸ βαζάκι φωνάζει παραπονιάρικα στὴ δική του γλωσσίτσα:

— Μὰ ἔλα λοιπόν, μαμμά μου, ἔλα, ἔλα... Ἡ μαργαρίτες θὰ ξεραθοῦν καὶ θὰ μοῦ τὶς πετάξει ἡ ντάντα καὶ δὲν ἔχει ἄλλα λουλούδια νὰ σοῦ φέρω.

Ἡ ντάντα φωνάζει:

— Πέταξε αὐτὰ τὰ ξερολούλουδα. Θὰ πάω στὴν ἀγορὰ καὶ θὰ σοῦ φέρω ἄλλα, ὠμορφα.

Μὰ ὄχι! Ὁ Γιαννάκης θέλει τὶς μαργαρίτες του ποὺ τὶς μάζευε μὲ τὰ ἴδια του χεράκια. Κι' ἄμα τὶς δόσει τῆς μαμμᾶς θὰ χαρῇ πολὺ ἐκείνη, θὰ τὸν φιλήσῃ καὶ θὰ πῇ: «Μπράβο, μπράβο, Γιαννάκη!»

Ἡ μαμμά του!..

Μιὰ μέρα ὡστόσο χτύπησαν τὴν πόρτα. Ἡ καρδιὰ τοῦ Γιαννάκη χτύπησε κι' αὐτή:

— Ἡ μαμμά μου!.. φώναξε χαρούμενα.

Μὰ ὄχι! Αὐτὸς ποὺ ἐρχόταν ἦταν ὁ μπαμπάς... Ὁ μπαμπὰς μόνος, λυπημένος συντριμμένος... Ὁ Γιαννάκης δὲν κατάλαβε... τοῦ φάνηκε σὰν θυμωμένος ἔτσι ποὺ τὸν φίλησε δίχως νὰ μιλήσῃ, καὶ νομίζοντας πὼς σὲ λίγο θὰ δῇ καὶ τὴ μαμμά του, πάει καὶ φέρνει τὶς μαργαρίτες του ἕτοιμες νὰ τὶς τῆς προσφέρει μὲ μιὰ χαρά!.. Ὅμως δὲν ἀντίκρυσε πουθενὰ τὸ γελαστὸ καὶ χαδιάρικο προσωπάκι της, κι' ἡ φτωχὴ παιδιάτικη καρδοῦλα του δοκίμασε τότε κάτι τἀόριστο καὶ παράξενο μαζί, κι' ἀφήνοντας τὸ βαζάκι, ἔτρεξε μὲ βία νὰ ρωτήσῃ τὸν μπαμπάκα του:

— Ποῦ εἶναι ἡ μαμμά;

— Θἄρθῃ, παιδί μου, θἄρθῃ.

— Πότε;

Ὁ μπαμπὰς δὲν ἀπάντησε. Μιὰ νεκρικὴ σιωπὴ βασίλευε στὴν κάμαρα. Κι' ὁ Γιαννάκης περίμενε μ' ἀγωνία.

Μὰ ἡ πόρτα ἔμενε πάντα κλειστή, βουβὴ κι' ἀτάραχη, ὁ μπαμπὰς σκεφτικὸς σὲ βαρειὰ συλλογή, κι' οἱ μαργαρίτες μόνες, στὴν ἄκρη ἐκεῖ τοῦ τραπεζιοῦ χλωμές, ξερὲς καὶ μαδημένες, περίμεναν κάποιον ποὺ δὲν θὰ γύριζε πιὰ ποτέ!..

Ἔξω ἔβρεχε μὲ χοντρές, βαρειὲς στάλες...

Φιλόσοφη

ΣΚΕΨΕΙΣ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 80]

Ἡ ἀρετὴ εἶναι ἡ ὑγεία τῆς ψυχῆς. Labruyère

Ἀνθρωπος χωρὶς ἐπιμονὴ εἶναι λάμπα χωρὶς λάδι. A. de Musset

Ἡ φιλανθρωπία εἶναι ἡ πρώτη τῶν ἀρετῶν. Balsac

Ἡ εὐγνωμοσύνη ζῇ πάντοτε εἰς τὰς μεγάλας ψυχάς. Mme de Sevigné

Τὸ καλὸν ποὺ κάνεις σήμερα εἶναι ἡ εὐτυχία τῆς αὔριον. Lambert

Τὸ νὰ κάνῃς τὸ δάσκολο στοὺς ἄλλους δὲν εἶναι εἰλικρίνεια ἀλλὰ ὑπερηφάνεια. Fénelon

Ἡ εὐχαριστησὴ εἶναι τὸ ἀληθινὸ ὄνομα τῆς εὐτυχίας. Joubert

Θὰ ἔκανε κανεὶς πολὺ περισσότερα πράγματα ἐὰν ἐπιστεύε λιγότερον ὅτι εἶναι ἀδύνατα. Buffon

Νέμεσις

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΕΝΑΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 85]

Τὸν παλιὸ καλὸ καιρό, —μᾶς ἔλεγε μιὰ γηραιὰ κυρία,— ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καταστήματα τῆς Σμύρνης ἤταν τοῦ Ὁμήρου, πλουσίου καὶ γνωστότατου στὸν ἐμπορικὸ κόσμο. Ἀπέναντι στὸ κατάστημα αὐτὸ ἤταν ἕνα ἄλλο, ποὺ ὁ ἰδιοκτήτης του, κάποιος Λεβαντῖνος, ἔτυχε νὰ ταξιδέψει κάποτε στὸ Παρισι.

Ἐκεῖ ἐπισκέφθηκε ἕναν γάλλο ἔμπορο ποὺ, μεταξὺ ἄλλων, τὸν ρώτησε καὶ γιὰ τὴν πατρίδα του. Κι' ὅταν ἔμαθε πὼς ἤταν ἡ Σμύρνη:

— Ἄστε, τοῦ λέγει ὁ γάλλος —ποῦταν καὶ μουστοταφῆς—εἶστε ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ Ὁμήρου;!

— Μάλιστα, ἀπαντᾶ ὁ λεβαντῖνος· εἴμαστε καὶ γείτονες. Καὶ τί καλὸς ἄνθρωπος!

Μίρκα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολεῖο:

— Τὰ φίδια, παιδιά, ἀλλάζουν μιὰ φορὰ τὸ χρόνο πουκάμισο...

Κι' ὁ τεμπέλης Τάκης:

— Τί καλὰ νἄμουν κι' ἐγὼ φίδι, νἄλλαζα μόνο μιὰ φορὰ τὸ χρόνο!..

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

***

Ὁ Γεώργος:—Τρέχω νὰ σταματήσω δυὸ παιδιὰ ποὺ μαλώνουν καὶ παλεύουν.

Ἡ Κυρία: — Τί καλοσύνη!

Ὁ Γεώργος: — Μὰ ξέρετε, τὸ ἕν' ἀπ' αὐτὰ τὰ δυό, εἶμ' ἐγώ.

Μαῦρος Πρίγκιψ

***

— Μαίρη μου, τί τὴν ἔκανες τὴ χρυσὴ καρφίτσα ποὺ σοῦ χάρισα;

— Τὴ φύτεψα στὸν κῆπο, μαμμά μου, γιὰ νὰ φυτρώσουν κι' ἄλλες.

Μῆλον τῆς Ἔριδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 9 Αὐγούστου 1927.

ΠΑΛΙ ἔχουμε ζέστες στὴν Ἀθήνα. Κι' ὅμως λένε πὼς ἀπ' τὸν Αὐγουστο ἀρχίζει ὁ χειμώνας. Ἀλλὰ ξέχασα: μὲ τὸ παλιὸ Ἡμερολόγιο γινόνταν αὐτά... Ὁπωσδήποτε, οὔτ' ἐγὼ μπορῶ τώρα νὰ ἐργάζομαι τόσο πολύ, οὔτε ὁ κ. Φαίδων ποὺ εἶναι κι' ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια. Γι' αὐτὸ σήμερα δὲν θἀπαντήσω σ' ὅλα τὰ γράμματα ποὺ ἔχω λάβει (κι' εἶναι τόσο μεγάλος σωρός!) κι' ὁ κ. Φαίδων, ἀπ' τἄλλο μέρος, ἀναβάλλει τὴν Ἀθηγαϊκὴ Ἐπιστολή του, ἀν καὶ ξέρει πόσο τὴν ἀποζητεῖτε. Μὲ παρακάλεσε μάλιστα νὰ εὐχαριστήσω ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα ποὺ ἔγραψαν μὲ τόση συμπάθεια καὶ μὲ τόσο ἐνδιαφέρον, ζητώντας πληροφορίες γιὰ τὴν ὑγεία του.

Λουΐζα, σήμερα, ἀνάμεσα στὰ κομμάτια τῆς Σελίδος Συνεργασίας, βαλμένο βέβαια κατὰ λάθος ἀνακάλυψα ἕνα ὡραῖο σου γραμματάκι μὲ ἡμερομηνία 24 Μαρτίου. Θυμοῦμαι ποὺ τὸ διάβασα τότε μὲ μεγάλη εὐχαριστησή. Δὲν θυμοῦμαι, μόνο κι' ἀν σοῦ ἀπάντησα. Ἡ θέση ποὺ τὸ βρίσκω τώρα μὲ βάζει σὲ ἀμφιβολία. Γράψε μου σὲ παρακαλῶ.

Εἶσαι δικαιολογημένη, *Ἔβα*, ἀφοῦ εἶχες ἀρρωστῆ τὴ μαμμά. Χαίρω ποὺ ἔγινε καλὰ καὶ ποὺ μπόρεσες νὰ μοῦ ξαναγράψῃς. Γιὰ τὸ χορό μας ἐλπίζω πὼς θἄσαι ἀπ' τὶς πρῶτες ποὺ θὰ φροντίσῃς καὶ θὰ ἐργασθῇς. Ὅσο γιὰ τὸν Ἔρανο τῶν Προσφύγων, τὸν σταματήσαν γιατὶ δὲν ἔδινε σπουδαῖα ἀποτελέσματα. Ἡ προθυμία δὲ ἤταν τότε τόσο μεγάλη. Θἄταν ἄραγε μεγαλύτερη τώρα ἂν τὸν ξαναρχίζα; Δὲν τὸ πιστεύω...

Σφίγξ, ἔλαβα τὸ γράμμα σου ἀπὸ τὴν Πορταριά, «τὸ γεμάτο θέλγητρα χωριουδάκι τοῦ Πηλίου». Καὶ πολὺ πολὺ μοῦ ἄρεσε ἡ περιγραφή του, ποὺ λυποῦμαι γιατὶ δὲν ἔχω τόπο νὰ τὴν παραθέσω.

Κι' ἡ δική σου περιγραφή, *Ἔνδοξε Ἑλλήν*, αὐτῆς τῆς ἐκδρομῆς στὸ *Μυστρᾶ* κτλ. ὡραιοτάτη. Πραγματικῶς «τέτοιες ἐκδρομὲς ἐμπνέουν τὰ ὀψηλότερα αἰσθήματα» καὶ χάνουν πολὺ τὰ παιδιὰ ποὺ ἀγαποῦν περισσότερο... τὸν ὕπνο.

Ὄχι, ὄχι, *Λατάνια*, δὲν κακιώνω ποὺ μοῦ γράφεις τόσο λίγα, γιατὶ τώρα τὸ καλοκαίρι δὲν σ' ἀρέσουν τὰ παιχνίδια. Μιὰ ἐρώτηση μόνο: Ἂν ὅμως καὶ τὸν χειμῶνα δὲν θὰ σἀφίνουν τὰ μαθήματα, τότε πότε θὰ μοῦ γράψῃς πολλά; —Ἤ, ἄς εἶναι. Συχνὰ καὶ λίγα, δὲν πειράζει.

Μὰ τὰ εἴπαμε, *Ἀμφιτρίτη*, ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ὡραία ἰδέα τοῦ χοροῦ, ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ τὰ μέσα νὰ κάνωμε πολλά. Διαβιβάζω ὡστόσο τὰ συγχαρητήριά σου στὸν *Ντόριαν*, καθὼς καὶ τὰ κομπλιμέντα σου στὸν Ἀναγνία γιὰ τὶς Κυριακές, αὐτὴ «τὴν παλιά του τέχνη ποὺ τὴν ξανάπιασε». Οἱ *δικοί σου* ὅμως ἔχουν δίκιο: Πρῶτα τὰ μαθήματα! Ὅσο γιὰ τὸν «Τζάκο» ποὺ σὲ μαγεύει, ἔχε ἀκόμα λίγη ὑπομονή: τὸ τέλος του θὰ τὸ ἰδῇς σὲ λίγο.

Ἡ «Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων», *Νυχτολούλουδο*, εἶναι μιὰ Ἄσκησις ὅπου, ἀντὶ ἀριθμῶν, ἀφαιροῦνται καὶ προστίθενται λέξεις. Παραδείγματος χάρη: Ἂν ἀπὸ τὴ λέξη «Ἀμφιτρίτη» ἀφαιρέσω τὸ «Τρίτη», μένει «ἀμφί». Ἂν ἀπὸ τὴ λέξη «Εὔπολις» ἀφαιρέσω τὸ «εὖ», μένει «πόλις». Καὶ ἂν προσθέσω τὰ δυὸ ὑπόλοιπα «ἀμφὶ» καὶ «πόλις», γίνεται ἡ λέξη «Ἀμφίπολις». Ἡ ἀνωτέρω Ἄσκησις προτείνεται ὡς ἑξῆς: «Θεὰ —(πλὴν) ἀριθμητικὸν θηλυκὲν (ἢ ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος)=(ἴσον) πρόθεσις + (σὺν) Ἀρχαῖος κωμῳδιογράφος — ἐπίρρημα = δρόμοι καὶ σπίτια πολλά. Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαία πόλις». Καὶ ἡ λύσις ἔτσι: «Ἀμφιτρίτη — Τρίτη= ἀμφὶ + (Εὔπολις — εὖ =πόλις) = Ἀμφίπολις.»

Ἐβγε στὸν *Ἄγγελο Δάφνη*! Μιὰ ἀρρώστεια τοὺς τελευταίους μῆνες τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὸ Α' Βραβεῖο τῆς τάξης του. Μοῦ ὑποσχέθηκε ὅμως τότε πὼς θὰ ἔδειξε τὰ δυνατά του νὰ τὸ πάρῃ φέτος. Καὶ κράτησε τὴν ὑπόσχεσή του: Τὸ πῆρε πρῶτος καὶ καλύτερος. Καὶ δὲν εἶναι μικρὸ αὐτὸ τὸ Βραβεῖο στὸ Σχολεῖο του: ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μετάλλιο, παίρνει ὁ πρῶτος καὶ 20 λίρες ἀγγλικές, ποὺ τὶς δίνει ὁ κ. Βενιζέλος. Στέλνω λοιπὸν τὰ θερμότατα συγχαρητήριά μου στὸ φίλο μου ποὺ μ' ἐτίμησεν! Ἀλλὰ καὶ στὶς ἄλλες τάξεις — μοῦ γράφει — ὅλοι σχεδὸν οἱ βραβευμένοι εἶναι Διαπλασόπουλα. Στὴν Γ' τοῦ Τετραταξίου τὸ πῆρε ὁ *Ξενικάκης*, στὴν Β' ἡ *Κοκινάκη* καὶ ἡ *Μαυρουδῆ*, στὴν Α' ἡ *Κασέλου* καὶ στὴν Γ' Ἑλληνικοῦ ὁ *Σ. Σακλαμπάνης*.

Ἡ *Μαγεμένη Ρεμματιά*, ποὺ ἀνταλλάσσει Μ. Μυστικὰ καὶ γνωρίζεται πνευματικῶς μὲ πολλὰ Διαπλασόπουλα, θυμᾶται πάντα μιὰ σκέψη τοῦ Waldo Trine: «Συγγενεῖς μας εἶναι ὅσοι ἔχουν ψυχὴ καὶ πνεῦμα ποὺ μιλοῦν μὲ τὴν ψυχή μας καὶ μὲ τὸ πνεῦμα μας. Τέτοιοι συγγενεῖς πιθανὸν νὰ κατοικοῦν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου· ὅμως ὁ καθολικὸς νόμος τῆς ἕλξης θὰ τοὺς φέρει κάποτε κοντά μας».— Ἡ ἴδια ρωτᾷ γιατὶ ἄραγε ἐλαττώθηκαν οἱ ἀνταλλαγὲς διὰ τοῦ Γραφείου μου. Ὁρισμένως γιατὶ ἔβαλα περιορισμοὺς κι' οἱ περισσότεροι προτιμοῦν νἀνταλλάσσουν ἀπ' εὐθείας. Τῆς ἔστειλα 7 τετράδια.

Ὡραίας Ἐπιστολὲς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγι*, *Ἀφρισμένο Κῦμα*, *Καρυᾶτις*, *Παγκράτης*, *Ὄασις*, *Πούλια*, *Ἐλένη Κόλμαν*, *Μέγας Ἐφευρέτης*, *Μικρὴ Ἀρτίστα*, *Κοραλία Παρασκευά*, *Ε. Γ. Χατζοπούλου*, *Ἐλιά*, *Μαρία Τριλίβα*, *Κόμης τῆς Φέρας*, *Πάτερ Παχούμισος*, *Σίφων*, *Ὀπαδὸς τοῦ Τολστόϊ*, *Φισφιρίκος*, *Περιπλοκάς*, *Ἀορελάϊ*, *Κώστας Παπαγεωργίου*, *Μυροβόλος Ἄνοιξις*, *Τῶνη Μοναχή*, *Ἀτρόμητος Κρής*, *Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ*, *Θέμις*, *Νίκη τοῦ Παιωνίου*, *Χλόη*, *Ἀφροδίτη τῆς Μήλου*, *Πανταχοῦ Παρών*, *Ἐξυπνη Γατούλα*, *Θέσπις*, *Βόλγας*, *Μιράντα*, *Φαέθων*, *Διογένης*, *Νάλια*, *Σκανδαλιάρα*, *Γλυκειὰ Χαραυγή*, *Ἀουκῆς Ἀάρας*, *Χιονισμένο Πήλιο* καὶ *Ἀστραπόβροντο*. — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά των λόγια. Σ' ὅσους μπορέσω— μὰ σὲ πόσους, μὲ τέτοια γραμματοσημαία;—θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

Παρόραμα. — Τὰ ποτελέσματα τῶν Λύσεων ποὺ ἐδημοσιεύθησαν στὸ 320 φύλλο εἶναι τοῦ *231ου Διαγωνισμοῦ* καὶ ὄχι τοῦ 229ου ὅπως τυπώθηκε κατὰ λάθος.

Μπετόβεν: — Πολὺ ὡραῖο τὸ διπλὸ τεῦχος τῆς ἀλεξανδρινῆς «Ἐρεύνης» τοῦ κ. Α. Κασιγόνη (Ἰουνίου - Ἰουλίου). Περιέχει μελέτη περὶ Μπετόβεν γραμμένη ἀπὸ τὸν κ. Ἄγαμ. Ζάχο. Εἶναι ἕνα βιβλιαράκι ποὺ μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ τὸ διαβάσετε.

Ξεσπαθώνετε

γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Σπόρτη, ἀ. (ΚΓ). Ἀριστοκράτης, ἀ. (Α!) Ἀντιγόνη, κ. (ΜΤ). Ταρτοῦφος, ἀ. (ΕΜ.) Μοκοκό, ἀ. (ΑΜ). Κυανόλευκο Λάβαρο, ἀ. (Βόλγας). Μαῦρος Γάτος, ἀ. (ΠΚ). Ξανθὴ Μουσμέ, κ. (βρέστε με). Ὀδέττη, κ. (ΑΧ). Νυχτοπούλι, ἀ. (Χ-Ψ). Πριγκήπισσα Ρεπανάκι, κ. (Νίνα, βρέσμε). Σανθιωτάκι, ἀ. (ΑΚ). Πρόμαχος Ἀθηνᾶ, κ. (!!!)

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Δήλωσις. — Ὑπενθυμίζω ὅτι, μέχρι νεωτέρας δηλώσεως, δὲν δέχομαι κομμάτια ἀπὸ κανένα. Διότι ὅσα ἔχω λάβει θἀρκέσουν γιὰ πολὺν καιρό.

Ἀπορρίπτονται: «Νύχτα» τῆς *Μιράντας*. *Περιγραφὴ κοινή*, — ἐννοῶ ἐξαιτίας τοῦ θέματος — καὶ κάπως μακριὰ καὶ φορτωμένη. Στὸ τέλος γίνεται καλή, ἀλλὰ ἡ ἀρχὴ τὴν ἔχει καταστρέψει.—«Μιὰ καλοκαιρινὴ νύχτα τοῦ Δεκέμβρη» τῆς *Ρεζεντᾶς*. Ἄλλη νύχτα πάλι, πιὸ σύντομη ἀλλὰ ὄχι καλύτερη. «Ἀξαφνα, λέει, τὰ σύννεφα χάθηκαν στὰ βάθη τοῦ ὁρίζοντος...» Δὲν πιστεύω νὰ ἔγινε αὐτὸ «ἄξαφνα»· θὰ ἔγινε σιγὰ-σιγά. Καὶ στὴ γλῶσσα βρίσκω ἀναμαλίες: «νύχτα σελληνόφωτος», «βαδίσματα διαβάτου» κτλ.— «Ὁ τυφλὸς κι' ὁ παραλυτικὸς» τῆς ἴδιας εἶναι παλιά, γνωστὴ ἱστορία, κι' ὄχι τόσο καλὰ μεταφρασμένη. — «Τῆς Μοίρας γραφτὸ» τοῦ *Πίερου Ὀλυμπίτη*. Δὲν θἄταν ἄσχημο σὰν παραμύθι, ἂν εἶχε καλύτερο σχέδιο καὶ καλύτερη γλῶσσα. — «Ἡ ἐξοχή» τοῦ *Βυζαντινοῦ Ἀσερου*. Νύχτα κι' αὐτή. Μὲ τὰ λίγα προτερήματα καὶ τὰ πολλὰ ἐλαττώματα τῶν προηγουμένων. Προπάντων ἀνώμαλη γλῶσσα. — «Ἡ μικρὴ ὀρφανὴ» τῆς *Κοσμοχαλάστρας*. Ὄμορφο τὸ διήγημα κι' ἀρκετὰ πρωτότυπο στὸ τέλος. Ἀλλὰ πολὺ ἀτεχνα γραμμένο. Κρίμα!— «Στὴν ἐξορία» τῆς *Κόρης τῶν Κυμάτων*. Ἀκόμα περισσότερο λυπήθηκα ποὺ δὲν εἶναι ὅπως ἔπρεπε γραμμένο αὐτὸ τὸ κομμάτι. Γιατί ἡ *Κόρη τῶν Κυμάτων* διηγεῖται σ' αὐτὸ πῶς τὴν ἔδιωξαν ἀπ' τὸ χωριό της οἱ Τοῦρκοι. Εἶναι συγκινητικὸ κι' ἔνδεια φέρον. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸ ξαναγράψῃ.—«Πῶς ὁ Σουλτάνος ἠδρε τίμιον ἄνθρωπον». Νόστιμο τὸ ἀνέκδοτο, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ γραφτῇ σὲ ἁπλὴ γλῶσσα καὶ μὲ κάποια ἄλλη χάρη.— «Εὐφυΐα Διογένους» τῆς *Γλυκειᾶς Χαραυγῆς*. Κι' αὐτὸ γνωστὸ ἀνέκδοτο κι' ὄχι καλογραμμένο. — «Ὁ Πόπης γαμπρός» τῆς *Κελαϊδίστρας*. Νόστιμο παιδιάτικο διηγηματάκι: «Ὁ Πόπης αὐτὸς εἶναι ἕνας γάτος ποὺ τὰ κοριτσάκια, ἐλλείψει ἄλλου γαμπροῦ, θέλουν νὰ τὸν παντρέψουν μὲ τὴν κούκλα τους.» Ἀλλὰ κι' ἐδῶ τὸ γράψιμο δυτερεῖ. — «Ἐπίκαιρα» τῆς *Καραμελίτσας*. Ἀρκετὰ καλά, ἀλλὰ ὄχι πιὰ ἐπίκαιρα. Δίνει γιὰ τὴν Ἄνοιξη καὶ, ἂν τὸ ἐνέκρινα τώρα, θὰ τὸ ἐδημοσίευα τὸ φθινόπωρο. Ἂν ἤταν τοὐλάχιστο σύντομο. Ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀρκετὰ μεγάλο.—«Τὸ ἀρνάκι μου» τοῦ *Λαμπροῦ Ἠλίου*. Ἀτεχνο. Τὸ ἀρνὶ συνήθως, κι' ὅταν ἀκόμα εἶναι καφετί, δὲν ἔχει μακριὰ-μακριὰ οὐρά (γάτα εἶναι;) οὔτε πολὺ ζωηρὰ μάτια, οὔτε φιλη-φιλὴ φωνή...

Ἐγκρίνονται: «Ἡ γωνιὰ τοῦ Παπποῦ» τοῦ *Ναρκίσσου*. (Ἀπ' ὅλα ὅσα διάβασα σήμερα, — καὶ διάβασα πολλά, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἀναφέρω παραπάνω, — μόνο αὐτὴ τὴ μετάφραση βρῆκα νὰ ἐγκρίνω.)

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἐλαφίναν* (μὲ χαρὰ ἔλαβα τὸ γράμμα σου κι' εἶδα τί ὡραῖα ποὺ πέρασες στὴν Κηφισιά· ἡ ἀξία τοῦ Γ' Βραβείου σου εἶναι ὁ δραχμῶν· ἂν δὲν ἐδημοσιεύθη ἡ Ἀγγελία, θὰ πῇ ὅτι δὲν ἐλήφθη) *Ζατανᾶν* (τὸ παλιό σου ψευδώνυμο εἶν' ἐλεύθερο καὶ ἂν θέλεις τὸ ξαναπαίρνεις) *Παράξενον* (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις· μὰ καὶ σὺ ἐκθέτεις πολὺ καλὰ αὐτὰ ποὺ αἰσθάνεσαι) *Ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα* (γιατὶ τώρα τὸ δέσιμο στοιχίζει πάρα πολύ· γι' αὐτὸ οὔτε τόμους δένω οὔτε καλύμματα πουλῶ) *Διοσκοβόλον τοῦ Μύρωνος* (δὲν πειράζει, σ' ἄλλον Διαγωνισμὸ στέλνεις περισσότερα· εἶδα καὶ τὸν «τύπο» τοῦ ἰθαγενοῦς ποὺ δὲν τὸν ἤξερα κι' εὐχαριστῶ) *Κεραυνὸν* (τιμᾶται δρ. 24·) *Προσοπάκι* (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸν βαθμὸ «ὑποδιοικητοῦ ἑνωμοτίας», κι' εἰς ἀνώτερα· θὰ πῶ στὴ *Ζουλέϊκα* πὼς τῆς εὐχεσαι νὰ χαίρεται τὰ μακριά της μαλλιά· σπάνιο σήμερα, ἔ;) *Ξανθὴν Γαλανομάταν* (χαίρω ποὺ ἀποφάσισες πάλι νὰ μοῦ γράψῃς) *Ὄλγαν Σ. Καψάλη* (σὲ τόσες ἐρωτήσεις ποὺ χῶρος νἀπαντήσω! πρέπει νὰ διαβάσῃς τὸν Ὁδηγό·) *Λευκὴν Γαρδένιαν* (γιὰ τὶς δυὸ Ἀγγελίες ἔλαβα· γιὰ λυσόχαρτο ὄχι·) *Νεάνιδα τοῦ Ἰονίου* (νὰ διαβά

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 233 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 13 Ὀκτωβρίου)

532. *Λεξίγριφος*

Τὸ πρῶτο μου μιὰ οὐδέτερη
Ἀρχαία ἀντωνυμία·
Μὲ τἄλλο μου θὰ εὐτυχῆς
Ἂν ἔχεις γνωριμία·
Καὶ τ' ὅλο μου μιὰ φλογερὴ
Ἀμμώδης ἐρημία·

Ἀμίμητος Γελωτοποιὸς

533. *Συλλαβόγριφος*

Τὸ πρῶτο μου ἄρθρο θηλυκό,
Τὸ δεύτερό μου ὀρεκτικό,
Τὸ τρίτο ψωτοδότης
Καὶ τ' ὅλο μου προδότης.

Κίρκη

534. *Στοιχειοτονόγριφος*

Ἀπὸ τὸ ληνὸ ὅπως βγαίνω,
Στὸ βαρέλι μέσα μπαίνω,
Ξανθὸς μᾶλλον καὶ γλυκός.
Μ' ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς
Καὶ τὸν τόνο μου κινήσῃς,
Εὐθὺς γίνομαι λευκός.

Μικρὰ Ἀλσατίς

535. *Ἀναγραμματισμὸς*

Καταφύγιο στὰ πλοῖα
Δίνω, ἀπείραχτο ἂν μάφῃσῃς·
Κι' ἡ στεριὰ μὲ τριγυρίζει
Ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς.

Ταρζὰν

536. *Μαίανδρος*

```
* * * * *   * * * * *   * * *
*       *   *       *   *   *
*   * * *   *   * * *   *   *
*   *       *   *       *   *
* * *       * * * * *   * * *
```

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ναναγινώσκωνται κατὰ σειράν: ἀριθμητικόν, νῆσος τῶν Κυκλάδων, βαλκανικὴ πρωτεύουσα, ἐπίρρημα τόπου, χρονικῆ μονάς, πρόθεσις, κατοικήσιμον, ἀρχαῖος κιθαρῳδός, γεωγραφικὸς ὅρος, πρόθεσις, βεβαιωτικόν, ἄνθος, δυστυχὴς μητέρα, εὐχαριστήσις, ἐπίρρημα χρόνου.

Νεύτων

537. *Κρυπτογραφικὸν*

123456789	=Βυζαντ. Αὐτο-
2341	=Ποτόν. [κράτωρ
39489	=Δοχεῖον.
45679	=Ἐργαλεῖον.
53289	=Πτηνόν.
65639	=Κράτος.
7279	=Θεά.
87473	=Κατοικεῖται.
96539	=Φωτεινόν.

Ἄσπρος Πελιάτσος

538-542. *Μαγικὸν Γράμμα*

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

γρύλος, εὐρύς, Κάσος, πυρά, καῦμα. **Αἴβιος**

543. *Ἀκροστιχὶς*

Τἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μέγαν αὐτοκράτορα:

1, Ὡραῖος νέος μυθικός· 2, Χώρα τῆς Ἀφρικῆς· 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 4, Ποταμὸς τῆς Ἀμερικῆς· 5, Θηρίον· 6, Ἀρχαία ὡραία βασίλισσα· 7, Ἀστερισμός· 8, Πόλις τῆς Βαβυλῶνος.

Ἀνδρομέδα

544. *Ἐλλιποσύμφωνον*

ἀαα - αα - α - αα

Ἀνδρέας Παναγιωτόπουλος

545. *Φωνηεντόλιπον*

πλσ - γλσσ - φτχ - κφλ

Κεραυνὸς

546. *Γρῖφος*

τιμὴ
τὸ τὸ τ' ἠχοῦν
γέλα

Ἀνατόλια

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

547. *Charade*

Un voleur tente une escalade;
Mais si mon un montre mon [deux,
Voilà l'entier! j'en suis ma- [lade,
Dit-il, fuyons, c'est dangereux.

Μυρτὼ

548-549. *Cinema-Rébus*

1.—Μωρὸς ὁ ἄνθρωπος ὑψώνει...
2.—Ὄχι τὸ πλῆθος!
(Δύο μεγάλοι Ἕλληνες ποιηταί).

Μηλολόνθη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 22

312. Ἑστιατόριον (Ἑστία. τό, Ρίον).— 313. Τράγος - Τόγος,— 314. Πόρος-πόνος. 315 Ἀμαλιὰς (Σμαλιὰς) - Σαλαμίς.
316. ΙΡΙΣ (ΤΣΙΡΙγο...)
ΡΩΜΗ (Ἡ ΜΩΡία...)
ΙΜΑΜ (ΦρόνιΜΑ, ΜΙκρά.)
ΣΗΜΑ (συνδρΑΜΗΣ.)
317. Τὸ πτερωτὸν γράμμα εἶναι τὸ Τ: *Τῆλος, Ἄτλας, ἐκΤός, Ἐκάτη, Θιβέτ.*—318. Σουρῆς—*ρὶς=σοῦ* + (*Βέρνη-Βὲρν=*) ἢ + (Διάκος-Κῶς=) *διά*=ΣΟΥΗΔΙΑ. — 319. ΕΡΜΗΣ (Ἄρτεμις, ἈμεΡική, ἀνεΜώνη, ἀρνΗσις, ΠερΣεύς.) — 320 Ἡ Διόπλασις μᾶς ἔρχεται καθ' ἑβδομάδα.—321. *Οἱ Ἀπόστολοι ἦσαν δώδεκα*, (η, ἀπὸ στο λι, εἷς, ἂν δώδεκα). — 322-326. Par T: *coteau, table, sot, route, natal.*

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1926) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 8 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

|KZ' — 750|

ΚΥΡΙΑ ΓΑΛΛΙΣ, καθηγήτρια τῆς Γαλλικῆς, παραδίδει μαθήματα. Μέθοδος ἀρίστη, ἐκμάθησις ἀσφαλὴς καὶ σύντομος. Τιμὴ λογική. Συνιστᾶται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν. Πεσίνου 5-Β, (Στάσις Ἀγγελοπούλου).

|KZ' — 751|

Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ, δέχομαι στεῖλε πρώτη. Δ/σις: Jean Petris, Rue Nicopolis, Epicerie Zaroyannis, Mazarita, Alexandrie, Egypte. — Γράψε δικήν σου Δ/σιν. **Δισκοβόλος τοῦ Μύρωνος**

|KZ' — 752|

Πρωτομαΐνοντας στὸν Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες.

Ἀριστοκράτης

|KZ' — 753|

ΠΡΟΣΟΧΗ!!! Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν Γραμματοσήμων Ἑλληνικῶν καὶ ξένων. Βραβεῖα 3 ἐκλεκτά. Θὰ βραβευθοῦν τὰ ὡραιότερα καὶ παλαιότερα. Συμμετοχὴ δωρεάν. Προθεσμία δίμηνος. Περιμένω ἀπὸ ὅλους σας. Δ/σις: Ἐμπ. Κ. Σκύβαλον, μαθητήν, Ἅγ Νικόλαον (Κρήτης). **ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ**

|KZ' — 754|

Κλαίρη, Σφίγξ, εὐχαριστῶ. Νέμεσις, Ἰνδιάνα, μὴν ξεχνᾶτε (KZ'—662). Περιμένω. **ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ**

|KZ' — 755|

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ παρακαλεῖ τὶς ἀγαπητὲς Διαπλασοπούλες: Νεφελώδη Ψυχή, Ναπολιτάνα, Μιμόζα, Βραΐλα, Ἰσλέ, Ἀνθεμίδα, Σιλουέττα, Αἰγυπτία, Κοσμοχαλάστρα, Νάντα, Νάντια, Ναδία, Λατάνια νὰ τῆς στεῖλουν ἕνα τετραδιάκι τους γιὰ θύμησι. Δ/σις: (KZ'—662).

|KZ' — 756|

Βραΐλα μου, δέξου ἀπὸ τὴ Λατάνια σου εὐχὲς μυρωμένες καὶ βγαλμένες μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς της.

|KZ' — 757|

Ἀγαπημένες μου, Κυκλαμιὰ καὶ Βραΐλα, χρόνια χρυσὰ κ' εὐτυχισμένα **Γαλάτεια**

|KZ' — 758|

Ἕνεκα ἐλαχίστων ἀπαντήσεων εἰς τὸν διαγωνισμόν μου, βραβεύω μόνον "Αθων καὶ Τζοκόνταν. **ΣΚΑΝΔΑΛΙΑΡΑ**

|KZ' — 759|

Εἰσερχομένη στὸν κύκλο τῆς Διαπλάσεως στέλνω ἕνα φιλικὸ χαιρετισμὸ στὰ Διαπλασόπουλα **Πύρινη Ρομφαία**

|KZ' — 760|

Κοντὴ ποδιά, μαλλάκια σγουρά· στὸ Γυμνάσιο πάει! γιὰ ὅλους μελετᾶει! Λουκία τὴν φωνάζουν· φοβᾶται λιγάκι!! καὶ τὴν λένε: «Ἀ... τρόμ... πτη Φοβη... τσιάρα». **Πύρινη Ρομφαία**

|KZ' — 761|

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΩΝ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Βραβεῖα· Πρῶτον: Στέφανος Ματρακίδης: ποῖος ὁ πλανήτης τοῦ ὁποίου δὲν κοβεται ἡ ὀβορὰ ποτέ; (εὐρα-νός). Δεύτερον: Τζοκόντα, Τρίτον: Ρόδον τῆς Ἐρήμου. Λοιποὺς εὐχαριστοῦμεν. Στεῖλατε πεντάδραχμον ταχυδρομικά.

ὁ Διαγωνισμὸς: **Ἀσάν**

ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ

Νέα μέλη: Μαμζὲλ-Νιτοὺς, Μιρέλλα, Ζίλδα ἡ Ἀγρία, Φουκαράς, Σμέρος, Ἀμφιτρίτη, Ἀνθισμένη Λεμονιά, Φραγκίσκος, Παγκράτης.

Διορισμοὶ ἀντιπροσώπων: Βόλος: Φραγκίσκος, Σερρῶν: Ζίλδα ἡ Ἀγρία. ὁ Ἀντιπροσωπεῖον: **Ἀλέξιος Ἀργυρὸς**

|KZ' — 762|

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν τοπίων. Προθεσμία μηνός, συμμετοχὴ 5δραχμος. Βραβεῖα 7, Δ/σις: Θεμιστοκλὴν Σαμοθρᾶκην, ρ. ρ. Μυτιλήνην.

Βράχος τῆς Ἰωνίας

|KZ' — 763|

«Χ.Ω.Ψ.»

Ἐπιτέλους!!! ὁ «Φαληρικὸς Ὅμιλος» κατώρθωσε νὰ ἐκλέξῃ πρόεδρο. Ἄρησε, ἀλλὰ τὸν πέτυχε: "Ἀγγελος... ὁ ξυλόσοφος!!! Καὶ σανό... τερα!!!!

Νὰ μᾶς ζήσῃ ὁ ξυλόσοφος!!!

|KZ' — 764|

Ροζίτα, Ρογῆρε, Αἰμιλία Χώβ, Ἕλσα, Τρελλοκόριτσο, Κάρμεν, Μιμόζα, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά; Δ/σις: (KZ'—397). **ΖΙΛΔΑ Η ΑΓΡΙΑ**

|KZ' — 765|

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν ἀγράφων καρτῶν τοπίων ἢ πλοίων, Συμμετοχὴ 5 δραχμές. Βραβεῖα πρωτοφανῆ. Περιμένω ἀπ' ὅλους-ες, πρόσωπα ἀπὸ τοὺς Σαλλόγους Σωματοφυλάκων, Καρδιναλιστῶν, Ἑρμῆν, Τιτᾶνα, Ἀναταμαχητὰν κλπ. Προθεσμία ἕως 31 Αὐγούστου. Δ/σις: Κατίναν Παρθενοπούλου, Μύκονον.

Ἀέρακι τοῦ Ὀλύμπου

|KZ' — 766|

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Ἀναγνωρισμένον ἐπιστημονικὸν Σωματεῖον, ἀπαρτιζόμενον ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ἕλληνας **συλλέκτας γραμματοσήμων**. Χάριν τῆς διαδόσεως τῆς ἐρασιτεχνίας τῶν γραμματοσήμων καὶ τῆς χειραγωγήσεως τῶν ἀρχαρίων συλλεκτῶν ἡ Ἑταιρεία δέχεται ὡς ἐπίκουρα μέλη, ὑπὸ ἰδιαιτέρως εὐνοϊκοὺς ὅρους, νέους καὶ νεάνιδας συμπληρώσαντας τὸ 14ον ἔτος. Τὰ μέλη λαμβάνουσι δωρεὰν καὶ τὸ εἰκονογραφημένον περιοδικὸν τῆς Ἑταιρείας «Φιλοτέλεια» οὗτινος ἓν τεῦχος ἀποστέλλεται δωρεὰν εἰς πάντα αἰτοῦντα. Διὰ πληροφορίας ἀπευθυντέον πρὸς τὸν γραμματέα τῆς Ἑταιρείας κ. Ἀθαν. Ζερβόπουλον, ὁδὸς Κωνσταντίνου Παλαιολόγου ἀρ. 8-Β, Ἀθήνας.

(KZ' — 767)

Πρωτομαΐνοντας στὸν σαλόνι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλες καὶ ὅλους.

Ὀδέττη

|KZ' — 768|

Λιλιάνα, Θέκλα, Ἀλεξία πολὺ θὰ μὲ εὐχαριστοῦσε ἕνα σας τετραδιάκι καὶ μιὰ καρτούλα. Ἂν δέχεσθε στεῖλτε πρῶτες στὴ Δ/σι: *Κὰν Εὐτυχίαν Χατζηγιάννη, Πορταριά, Βόλου.* **Ὀδέττη**

|KZ' — 769|

Ἀμλετ, ἐπαναλαμβάνω τὴν ἀνακάλυψίν τῆς (KZ'—605) ἀγγελίας! Νομίζεις πὼς θὰ γλυτώσῃς μὲ τὰ φέμματα;;; "Ὀχι ἀπὸ μένα... τὸ μωρό!!!

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

|KZ' — 770|

Χά, χά, ΣΦΙΓΞ—ΜΑΣΚΑ εἶσα ἡ ΦΩΦΩ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ.

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

|KZ' — 771|

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΤΙ ΛΕΕΙ Η (KZ'—691) ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΕΡΜΗ».

|KZ' — 772|

Ἀναχωρήσας δι' Ἰταλίαν ἔπαυσα ἀλληλογραφίαν. **Σουρκούφ**

|KZ' — 773|

Ἀρλέτ, Βασίλισσα τοῦ Τσάρλεστον, Λευκὴ Μαρκησία, Μαρκησία ντὲ Ζιλιάκ, Μυστηριώδη Μαρκήσια, Μάρβελ, Μιρέλλα, Μιμόζα, Ναπολιτάνα, Σιλουέττα ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικὰ μέσῳ Διαπλάσεως;

Πριγκίπισσα τῆς Σελήνης

|KZ' — 774|

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου κῶς περνᾶς στὴν Πορταριά; Ἀλληλογραφοῦμε; Δ/σις: Π. Ρ., Πιτσφοῦ 14, Θεσ/νίκη. Ἀρχανιωτοπούλα, Ἐλαφίνα, Σόνια, Σφίγγα. Τζοκόντα, Ἕβα, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά;

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΡΕΝΩΝΑΚΙ

|KZ' — 775|

ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΚΡΗΤΗ

Παρατείνομεν διαγωνισμὸν μιᾶς (KZ'—509) ἐπὶ ἕνα μῆνα. ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ-ΕΣ, ΣΥΛΛΟΓΟΙ, περιμένουμε.

ΜΠΕΜΠΕΔΕΣ «Κνωσσεῦ», (KZ'—615) =σαλάτα μὲ λαδόξυδο! Σᾶς εἴχαμε εἰδοποιήσει. "Ε; Δὲ φταῖμε λοιπόν!... (Σημ. Διαπλ.—Ἀληθινὴ σαλάτα ἡ KZ'—615).

«ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ», τί μάθατε; Ὁ «Ἑρμῆς», «Ἀστήρ», «Κνωσσός» καὶ ἄλλοι κόρηξαν πόλεμο καὶ στοὺς δυό μας! Χαθούκαμε!...

|KZ' — 776|

Νεφέλη, Τζοκόντα, Λατάνια, Μιμόζα, Βραΐλα, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικὰ καὶ γράμματα; Δ/σις: (KZ'—369).

Μαμζὲλ-Νιτοὺς

|KZ' — 777|

Πρωτομαΐνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ὅλες καὶ ὅλους.

Σπαρτιάτης

|KZ' — 778|

Σὲ τὶς ἀγαπημένες μου Κρινὸ Καλομοίρη καὶ Λευκὴ Γαρδένια στέλνω χίλια φιλάκια γιὰ τὴ γιορτούλα τους.

Ἀτρόμητη Φοβητσιάρα

ΤΥΠΟΙς ΞΕΝ. Π. ΣΚΡΙΒΑΝΟΥ Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθήναι